

41. kapitola - Jeho Výsost znovu políbí nepravého

V kameny vyzděné cele nebylo nic k vidění, byly tu jen tři holé stěny a na čtvrté byly zavěšené tyče vydávající rudé magické světlo. Jediným vybavením místnosti bylo kamenné lůžko pokryté slámou.

Nemohl dělat nic jiného než ležet na kameni. Ruce i nohy mu poutaly okovy; řetězy hlasitě chřestily při každém jeho pohybu. A co hůř, zdálo se, že něco potlačuje jeho duchovní sílu a on ji nedokáže shromáždit ani špetku. Jeho myslí se divoce hnaly myšlenky plné úzkosti, když uslyšel zaskřípaní, otočil se a uviděl vcházet dva mořské lidi.

„Vy!“ zavrčel vztekle Mo Ran. „Vy šílenci! Co se to děje? Co si myslíte, že děláte? Kde je můj starší bratr? Kde je ten mladší? A kde je Gouchen?... Hej! Mluvím s vámi!“

Ale ať už Mo Ran křičel, proklínal, nebo hrozil, mořští lidé si ho nevšíмали. Přinesli cosi zabalené do ryšavé liščí kožešiny, cosi, co mělo tvar lidského těla a položili tu věc na kamenné lože.

„Vy mřenky,“ zavrčel znovu Mo Ran.

„Neřvi,“ konečně jeden z nich promluvil pohrdavým tónem. „Ty jsi přece duchovní esence, nebudeš to mít tak zlé.“

„Budeš to mít pěkně sladoučký,“ zašklebil se druhý.

Mo Ran se rozzuřil tak, že málem začal plivat krev. „Co po mně chcete? Proč jste mě tu zavřeli? A co je to na té posteli?“

„Co je to na té posteli?“ zopakoval jeden.

„Někdo jako ty,“ odpověděl druhý.

Mo Ranovi úlekem zdřevěněly ruce: „... Shi Mei?“

Mořští lidé mu nepřítakali ani neodporovali, jen se dál vysmívali: „Svěžest mládí je tak prchavá, ale že jste to vy dva, necháme vás, abyste dnešní noc strávili spolu. Až bude po všem, zjistíte, proč se s tím Gouchen Vznesený musel obtěžovat.“

Vyplivli ta slova a odešli.

Se spoutanýma rukama a nohama, se Mo Ran nemohl vůbec hýbat. Čas ospale míjel a nedalo se říci, jak dlouhá doba vlastně uplynula. Marně se pokoušel vysvobodit tak dlouho, až měl zápěstí a kotníky odřené a krvavé.

Mo Ran těžce oddechoval. Zadíval na muže vedle sebe, který byl od hlavy až patě zakrytý liščí kožešinou, a ze kterého byl vidět jen pramen dlouhých, černých vlasů. Když viděl ten pramen vlasů, srdce se mu rozbušilo strachem a vzrušením zároveň.

Nevěděl, proč to ten kluzký Gouchen dělá, ale pokud mu to pomůže naplnit jeho dychtivou touhu po Shi Meiovi...

Tok jeho myšlenek se zastavil, pokračovat by znamenalo poskvřnit toho překrásného člověka.

Mo Ran civěl na strop, jeho dech byl těžký a přerývaný, jako by mu hrudník drtila nějaká strašná tíha. Jak dlouho už po něčem takovém toužil, ale když to přišlo, cítil jen tíseň.

Nápor nečisté vášně pomalu odezněl, jeho mysl zaplavily tisíce jiných myšlenek. Postupně se uklidnil.

Ať už Gouchen chystal cokoli, určitě do nebude nic dobrého. Jedna věc by byla, kdyby v tom byl sám, ale jak může snášet, že je do toho zatažený i Shi Mei?

Navíc, celé to nastrojil někdo jiný, Shi Mei s tím přece nesouhlasil. Mo Ran sice může být darebák, ale on chce toho, koho má rád chránit, ne mu ublížit. Rozhodl se, že ať už Gouchen udělá cokoli, až se Shi Mei probudí, nevyužije situaci.

Uplynula dlouhá doba, než se muž po jeho boku konečně pohnul. Mo Ran k němu rychle otočil hlavu a zachraptěl: „Shi M...“

Zbytek slova mu nepřešel přes rty. Polknul, ohryzek mu poskočil v krku, než se mu konečně podařilo vypravit: „Istře?“

Mistr?!

Mo Ranův pohled, ještě před chvílí odhodlaný a plný ohleduplnosti, zakolísal, když padl na tvář, která vykoukla z kožešiny. Všechno jeho odhodlání se rázem zhroutilo, hradby, které si vystavěl ve svém srdci se zborily a rachotem obrátily v sutiny.

Všechny ty úvahy o tom, že bude chránit, ničeho nevyužije, a rozhodně nikoho nepošpiní – každá z nich byla jako úder do tváře, jeden bolestivější než druhý.

Mo Ranovi zbledl obličej.

Konečně mohl s naprostou jistotou prohlásit, že všichni obyvatelé jezera Jincheng a hlavně samotný Gouchen, jsou slepí jako krtci.

Jak si někdo může myslet, že má rád Chu Wanninga?

Fuj!

Nejdříve ta liška, teď zase ti mořští lidé. Opravdu nedokázal pochopit, proč si všichni myslí, že zřítelnicí jeho oka je Chu Wanning. Mohli snad nějak přijít na to, že s ním kdysi spal a že s ním chce spát i teď? To je směšné! Chtít se s někým vyspat přece neznámá totéž jako mít někoho rád!

Mo Ran se zaplétal do vlastních úvah, celý spravedlivě rozhořčený, ale nedokázal ze sebe dostat ani slovo, jen tupě zíral na to, jak se pár fénixích očí pomalu otvírá.

Nebesa.

V jeho hlavě se něco zaseklo, až měl dojem, že uslyšel cvaknutí.

Uplynula jen krátká chvíle, ale najednou se zdálo, že uprostřed trosek v jeho srdci vyšlehl plamen, a zároveň se objevil jedovatý kouř, černý popel a dusivá horkost.

Opravdu se udělalo hodně horko.

Jako by se do mrtvého ticha noci najednou vznesl ohnivý drak, jako by se z tiché propasti náhle vyvalila spalující láva a ohnivá bouře.

Jeho rozum a sebeovládání shořely v hučících plamenech...

Nečekal, že se může stát něco takového.

Chu Wanning obvykle míval pronikavý pohled, teď však byly jeho oči zamžené spánkem, jako bambusový háj v dešti; na tisíce zmáčených listů za záclonou vodních kapek.

Měl ve tváři podivný výraz, vypadal jako by ho ovládala nějaká cizí vůle. Pomalu se posadil, liščí kůže se mu svezla z ramen a odkryla jeho nahé tělo, pokryté drobnými skvrnkami, způsobenými urputným líbáním a vášnivými kousnutími, ve všech odstínech červené a modré...

Jak... je to možné...

Mo Ran měl pocit, že se úplně zbláznil.

Kdo mu to udělal?

Kdo mohl udělat něco takového jeho... jeho... jeho mistrovi?

Je to přece Chu Wanning...

Každíčkou kostí v jeho těle proběhl záchvěv hněvu, krev se mu vařila zlostí.

Je to přece Chu Wanning!

Kdo se opovážil sáhnout na člověka, který patří jemu! On je jeho...

Mo Rana pohltila zášť natolik, že si neuvědomil, že Chu Wanning mu v tomto životě nepatří, že nepatří nikomu. Viděl před sebou jen Chu Wannigovo pevné, souměrné tělo a ten cizí rukopis na tom důvěrně známém těle.

„Mistře!“

Hlas měl hluboký a zastřený, ale nezdálo se, že by Chu Wanning jeho chraptivý výkřik slyšel. Sklopil oči a jako loutka na provázku se toporně opřel o Mo Rana a pohladil ho rukou po tváři. Jejich pohledy se setkaly, potom zavřel oči, sklonil se k němu a jeho vlhké rty polapily ty jeho.

Chu Wanning ho jako první líbal jen zřídka; při tom dotyku ucítil v hrudi žár, před očima mu vybuchla záplav jasných barev a srdce se mu divoce, horečnatě rozbušilo. Chu Wannigovo tělo bylo chladné, ale jeho ústa byla horká. Mo Ran šířila žárlivost z toho, že ho měl někdo jiný, ale nedokázal odolat jeho svádění, byl zkroušený a zároveň plný touhy.

Když se jejich rty oddělily, Mo Ran zalapal po dechu. Otevřel oči a uviděl, že se Chu Wannigovy oči lesknou a jeho kůže zrudla vzrušením. Krev mu divoce proudila tělem;

zatoužil se dotknout jeho tváře. Ale stále ho poutaly řetězy a nemohl se pohnout. Chu Wanning se zadíval na jeho okovy, ale nic neřekl, vstal na kolena a obkročmo se posadil na jeho tělo. Mo Ran ztěžka naprázdno polknul, ale poté si všiml, že Chu Wanningovy dlouhé, ladně tvarované nohy jsou z vnitřní strany vlhké; když se pohnul, po jeho stehnech pomalu stékaly nezaměnitelné lepkavé kapky...

Mo Ran se dusil vztekem, vytřeštil oči, pokusil se vstát, ale řetězy ho strhy nazpět a on bolestivě narazil na tvrdé lůžko.

„Kdo...“

Už se neovládal, zavyl jako divoké zvíře chycené do pasti, připravený o všechnen rozum.

„Kdo ti to sakra udělal! Já ho zabiju! Zabiju!“

Bylo mu jedno, jestli je to Gouchen Vznesený, nebo sám nebeský císař, ať už je to bůh, nebo démon, nebo nějaký buddha – on je Taxian Jun! Chu Wanning patří Taxian Junovi! I když je teď uvězněný v tomto nedospělém těle, je pořád císařem říše smrtelníků. Kdo se jen opovážil vztáhnout ruku na jeho – sakra, mistra, kdo se odvážil vztáhnout ruku na člověka, který patří jedině jemu? Jemu, Mo Weiyuovi, Taxian Junovi!

„Mo Rane!“

Někdo ho volá. Ale pohltily ho plameny hněvu, jeho smysly jsou zastřené a zdá se, že neslyší.

„Mo Rane!“

...Musí je prostě všechny zabít. Bez výjimky. Kde je Jianguí? Kam se poděla jeho duchovní síla, proč nemůže přivolat Jianguí – je úplně bezmocný. Zbylo nesnesitelné pokoření, a zuřivá zášť a zase jen nesnesitelné pokoření a zuřivá zášť! Kdo se opovážil vztáhnout ruku na Chu Wanninga? Ve svém minulém životě by každému, kdo přespříliš okukoval Yuhenga noční oblohy, nechal vydlobnout oči a donutil ho, aby spolknul vlastní oční bulvy! A noc by potom strávil s Chu Wanningem, dělali by to spolu, dokud by nebyli oba úplně vyčerpaní, ale teď...

„Mo Weiyu!“

Kdo ho to pořád volá, kdo je tak neodbytný?

Ale ten hlas je nějaký známý. Už ho někdy předtím slyšel...

Ne, to ne. Ten hlas přece slýchal tak dlouho, vždyť ten, komu tento hlas patří, ho provázel po mnoho let.

„Mo Weiyu, vzbud' se! Copak jsi úplně přišel o rozum? Co to děláš?“

Mo Ran otevřel oči a zadíval se směrem odkud přicházel ten hlas a venku spatřil šat bílý jako sníh, pár pronikavých očí, které na něj hleděly se znepokojením, zachmuřené čelo, a ucítil takřka vražedné napětí. Nebyl to nikdo jiný než Chu Wanning!

„Mistře?“ Mo Ran zbledl.

Potom, na té posteli...

Otočil hlavu a obličej jen pár palců od jeho vlastní tváře ho téměř vyděsil k smrti. To vůbec nebyl Chu Wanning! Byla to mrtvá obluda s lidským tělem a liščí tváří.

Ta věc byla úplně a dočista mrtvá!

Tělo, které na něm leželo, protože se k němu ještě před chvilkou vášnivě tisklo, bylo opravdu mrtvé.

Oči liščí stvůry byly prázdné, kůže sinalá, nikde ani náznak života.

Mo Ranovi se skoro zvedl žaludek, když pomyslel na to, že tu věc pod vlivem nějakého kouzla líbal. Jeho obličej vypadal přepadle, přesto se hned zeptal: „Co se to děje?“

Venku stál Chu Wanning a v prstech držel očarovaný talisman. Když viděl, že liščí démon se už ani nepohne, Mo Ran hádal, že nejspíš strhnul talisman z mrtvé lišky v poslední chvíli.

Chu Wanning zasáhl talisman svou duchovní silou, z proužku papíru vytekly stružky tmavé krve a zároveň se ozvaly pronikavé, drásavé skřeky a talisman shořel na popel.

Chu Wannig otevřel ruku a z hrudky popela se vytvořil gagátově černý šachový kámen. Zadíval se na šachový kámen, v tváři se mu zračily obavy.

„Je to skutečně šachová formace Zhenlong...“ zamumlal Chu Wanning, pak vzhlédl a pobodl Mo Rana pohledem. „Jaké jídlo ti obvykle Shi Mingjing vaří, když jsi nemocný? Mluv!“

„Ha? Mmm...“

V krátké době se toho stalo nějak moc a Mo Ran měl v hlavě jen zmatek. Dokázal jen hloupě odseknout: „Proč se na to ptáte?“

Ale Chu Wanning na něj ostře dotíral: „Mluv!“

„...Plněné knedlíčky?“

Chu Wanningova tvář se trochu rozjasnila, ale pořád se mračil, když říkal: „Mo Rane, pozorně poslouchej. Ten Gouchen je podvodník, není to bůh zbrojířství. Je to mistr vytváření klamů a iluzí a ovládá šachovou formaci Zhenlong, jednu ze tří zakázaných technik. Proto jsem musel být opatrný, pro případ že i ty bys byl klamným přeludem, který vytvořil.“

Mo Ran byl tak rozhořčený, že měl slzy na krajíčku: „Proč bych byl asi spoutaný, kdybych byl jenom přelud!“

„Dostanu tě odsud.“

Mo Ran horlivě přikyvoval a pak se zeptal: „Ano mistře, ale co Shi Mei a Xue Meng?“

„Jsou na tom jako ty, také podlehl omamnému prostředku rozpuštěnému ve víně a skončili zamčení někde jinde.“ Když viděl, jak se Mo Ran zatvářil, rychle dodal: „Nemusíš se bát, jsou v pořádku. Nechal jsem je čekat venku, protože jsem nemohl odhadnout, na jaká nebezpečí tu můžeme narazit. Uvidíš je, jakmile se dostaneme ven.“

Co je šachová formace Zhenlong Chu Wanning dál nevysvětloval a ani nemusel.

Jak naznačuje samotný název šachová formace Zhenlong je technika, při níž jsou bytosti užívány jako šachové kameny, jsou postrkovány a manipulovány jako v šachové hře. Skutečný hráč však na šachovnici nikdy nevstoupí, i když je to on, kdo vytýčí hrací pole a ze zákulisí pohybuje hracími kameny a nutí všechny, živé lidi i duchy zemřelých, pozemské tvory i nebeské ptáky, aby plnili jeho vůli. Každá živá bytost, která je ovládána pomocí šachové formace Zhenlong, svého pána poslouchá až do smrti a mrtví až dokud nejsou rozerváni na kusy.

Nicméně co všechno dokáže hráč ovládat, závisí na jeho duchovní síle. Nedávno zemřelí lidé a zvířata se dají ovládat nejsnáze, potom následují ti, co už jsou mrtví dlouhou dobu, pak živá zvířata a ten, kdo má tu nejvyšší úroveň kultivace, dokáže svou vůli vnutit živým lidem.

Jen několik lidí na světě je schopných dosáhnout nejvyšší úrovně šachové formace Zhenlong, když se však Mo Ran prohlásil za císaře, tuto techniku již dokonale zvládl. V tom roce, kdy se utkal s Chu Wanningem v boji na život a na smrt, rozvinul na zemi svitek dlouhý sto stop s černými kaňkami tuše jako šachovnici a na místo hracích kamenů měl fazole.

V té bitvě přicházel naráz o stovky tisíc šachových kamenů; okřídlení tvorové zastínili slunce a rozbouřených moří vylétávali draci. Mo Ran povolal do bitvy všechny tvory země i oblohy a velel nespočetnému vojsku živých lidí. Něco takového se nedalo vidět ani v pekle.

Mrtvou lišku zjevně někdo ovládal pomocí šachové formace Zhenlong a navíc ji očaroval kouzlem pro změnu podoby.

Říkalo se, že kůže nejstaršího předka liščího rodu Qingqiu byla rozdělena na čtyřicet devět kusů různé velikosti a z nich byly vytvořeny magické předměty. Když se podařilo získat krev nějaké osoby a ta se nakapala na liščí kůži; a ať už se do té kůže zabalilo cokoli, třeba kus ztrouchnivělého dřeva, získalo to podobu toho, po kom ta osoba nejvíce touží.

Kůže, do které byla zabalená mrtvola lišky byla právě takovým magickým artefaktem. Kouzlo však působilo pouze na osobu jejíž krev byla použita, pro všechny ostatní taková věc vypadala stále stejně.

Osvobodit Mo Rana bylo snadné. Než Chu Wanning vyvedl pryč, stačil mu všechno vysvětlit. Ale Mo Ran stále nemohl jednu věc pochopit: „Mistře, jak jste poznal, že je ten Gouchen falešný?“

42. kapitola - Jeho Výsost je poněkud znepokojena

Chu Wanning mu odpověděl: „Kdyby to byl opravdu Gouchen Vznešený, tak proč by používal mrtvá těla místo živých bytostí? Ale i tak je moc té osoby veliká, i když je ve srovnání s božskou mocí zanedbatelná.“

To bylo celkem jasné, ale Mo Ran pořád některé věci nechápal: „A když mistr uviděl... tu mrtvou lišku, pak jste poznal, že je to podvodník?“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Ne.“

„Tak jak jste...“

„Vzpomínáš si na to, co mi Gouchen, řekl, když se nám poprvé ukázal?“

Mo Ran se zamyslel a pak řekl: „Mám dojem, že se vyptával na vaši zbraň, ne?“

„Ano,“ přikývl Chu Wanning. „Nikdy jsem se nepokoušel skrýt auru svých magických zbraní; bylo je možné vycítit i s malou vnímavostí. Bůh tisíce zbraní však hned neřekl, že mám dvě zbraně z jezera Jicheng a domníval se, že mám jen jednu. Poté jsem pojal podezření, ale nejdůležitější bylo získání vašich zbraní, takže nebyl ten nejlepší okamžik to zmínit. Od té doby jsem ale bedlivě sledoval každý jeho krok, aby nemohl uskutečnit svůj záměr.“

„Ale...“, řekl Mo Ran, „když to není Gouchen Vznešený, jak mohl vytvořit magické zbraně?“

„Zprvu, to, že všechny ty zbraně vytvořil Gouchen, je jen pověst. Ve skutečnosti nikdo neví, proč je v jezeře takové množství zbraní, takže magické zbraně vůbec nemusel vyrobit“

Gouchen. Zadruhé, ta osoba tě nechala, aby sis ze zbrojnice vybral cokoli, co jsi chtěl, ale vůbec nevíme, zda to patří jí, aby mohla rozdávat. A navíc jsem si prohlédl zbraně Xue Menga a Shi Meie – jsou falešné.“

Mo Ran se vyděsil: „Falešné?“

„Hm.“

Mo Ran chvíli stál jako solný sloup, než mu došlo, že se to týká i jeho: „Takže Jiangui...?“

„Jiangui je pravý. Ale jeho záměrem nebylo jenom věnovat ti zbraň.“

„Co tedy chtěl dělat? řekl Mo Ran a znechuceně se podíval na mrtvé tělo lišky, které leželo na kamenném lůžku.

„Nejprve věnoval tolik úsilí tomu, aby nás zajal a potom udělal tuhle odpornou věc. Co tím chtěl získat?“

„Tebe.“

„Cože?“

„To, co jsi řekl, je pravda jen napůl. Ten Gouchen to celé nepodnikl proto, aby zajal nás, ale šlo mu jen o tebe.“

„Co se mnou chtěl dělat?“ zasmál se Mo Ran. „Já jsem jenom budižkničemu.“

„Ještě jsem nepotkal žádného budižkničemu, který si za jediný rok dokázal vytvořit zlaté jádro,“ odpověděl Chu Wanning.

Mo Ran se nadechl, aby pokračoval, ale v tom mu to došlo a zarazil se. Chu Wanning ho právě... pochválil?

Srdce se mu z toho divoce rozbušilo a zíral na Chu Wanninga s otevřenými ústy. Pak několikrát zamrkal. Vždycky byl pyšný na to, že na sobě nedává nic znát, ale teď se červenal.

Chu Wanning se však na něj nedíval a dál si pro sebe mumlal: „Navíc se zdá, že Tianwen a Jiangui nějak souvisejí s tou vrbou na nádvoří – kdysi jsem o tom četl v jedné staré knize. Když Gouchen Vznesený sestoupil na zem, do říše smrtelníků, přinesl s sebou tři vrbové větévky z císařského dvora. Jenže dávné záznamy měly spoustu mezer; nikdy jsem nezjistil, co se s těmi snítkami nebeské jívy stalo.“

Na chvíli se odmlčel a potom pokračoval: „Ale pokud pověsti nelžou, vypadá to, že Tianwen, Jiangui, a ten starý strom na nádvoří jsou ve skutečnosti právě ty tři vrbové větévky. Ze dvou z nich se staly magické zbraně a jedna byla přenesena na dno jezera Jincheng, kde se z ní stal mocný strážce Gouchenovy zbrojnice.“

„Ale co to má společného se mnou?“ řekl Mo Ran.

Chu Wanning potřásl hlavou: „Musí to mít s tebou něco společného, protože to jsi byl ty, kdo probudil Jiangui.“

Mo Ran vzdychl: „Já to říkal – sakra!“

„Myslím, že to, co chce, nějak souvisí s tou vrbou na nádvoří. Ale to je všechno, co se odvažuji hádat z toho mála, co jsme zjistili. Nic víc už nevím.“

Vypadalo to, že jsou to všechno jenom Chu Wanningovy domněnky, Mo Ran si však říkal, že je velmi bystrý a závěry, ke kterým došel budou nejspíš dost blízko pravdě.

Zatímco rozmlouvali, kráčeli zároveň chodbami temného podvodního vězení, až je nakonec jedna klikatá a úzká chodbička dovedla konečně až k východu. Mořští lidé sice vězení střežili, ale podařilo se jim bez povšimnutí uniknout.

Východ z vězení ústil přímo na nádvoří s obří vrbou a když vyšli ven, naskytnul se jim pohled, který Mo Rana vyděsil. Před gigantickou vrbou byly položené čtyři rakve. Jedna z nich byla prázdná. Ve zbylých třech leželi Chu Wanning, Shi Mei a Xue Meng.

Mo Ran zbledl a vykřikl: „Co je zas sakra tohle!“

„To jsou obětní rakve,“ řekl Chu Wanning. „Vidíš ty větévky, ovinuté okolo rakví? Všechny vyrůstají z té vrby. Nepravý Gouchen potřeboval jen tebe, takže když nás omámil, přikázal mořským lidem, aby tě uvěznili v cele a nás položili do těchto rakví. Použitím obětní rakve může přenést veškerou celoživotní kultivaci toho, kdo je zavřený uvnitř, do toho stromu. Je to podobné, jako vysátí krve.“

Když Chu Wanning uviděl Mo Ranův vystrašený obličej, pokračoval: „Neboj se. Shi Meiovi a Xue Mengovi se nic nestalo. Předstíral jsem, že jsem ztratil vědomí a čekal jsem na příležitost, jak přelstít mořské lidi, kteří hlídali rakve. Těla, která vidíš v rakvích, patří jim.“

Chu Wanning to prohlásil tak odtažitě a věčně, že Mo Ran nakrčil obočí a obezřetně se na něj zadíval. Jak vysokou úroveň kultivace asi mají mořští lidé v jezeře Jincheng? Chu Wanningovo „čekání na příležitost, jak je přelstít“ neznamenal nic jiného, než že dostal tři z nich najednou a neprozradil se při tom. Co je to jen za člověka...

Uplynulo už mnoho let od doby, kdy naposledy zápasil s Chu Wanningem muž proti muži, a Chu Wanningova slova ho ochromila. Jako by mu před očima znovu proběhly všechny bouře a bitvy jeho minulého života, znovu před sebou viděl toho muže, který byl schopen otřást nebem a zemí. Odvrátil tvář; oči mu plály jako vroucí rtuť.

Chu Wanning si všiml, že se zamyslel a zeptal se: „Co je?“

Mo Ran sebou trhnul a vzpamatoval se: „To nic. Jen jsem přemýšlel, jak mistr mořské lidi proměnil do takové podoby.“

Chu Wanning se chladně usmál: „Jsou to jen iluze. Když je může spřádat falešný Gouchen, proč bych nemohl já? Nechal jsem tu napodobeniny těch těl, abych se vyhnul odhalení. Použil jsem jeho vlastní zbraně.“

V každém případě však bylo velice nebezpečné zdržovat se tu dlouho. Krátce si odpočinuli a poté hned odešli. Nicméně, když dorazili na místo, kde, jak slíbil Xue Meng, měli čekat tři druží dva, nikdo tam nebyl.

Mo Ranova tvář zbělela: „Kde je Shi Mei?“

Chu Wanning vypadal znepokojeně. Neodpověděl, na místo toho zvedl prsteník a na jeho konci vykouzlil zlaté světélko. Pokusil se použít květy jabloně haitang, které zastrčil každému ze svých žáků za pás, než vystoupili na Jitřní horu, aby je našel.

Po nějaké době Chu Wanning tiše zabručel a světlo zmizelo: „Stalo se tu něco, co jsme neočekávali. Pravděpodobně odsud utekli, aby zmizeli z dohledu mořských lidí, kteří tu obcházel. Asi se vydali směrem k tržišti. Jdeme.“

Protože byli oba dost obratní, snadno se vyhnuli všem hlídkám mořských lidí. Přelezli vysokou zeď dalšího nádvoří a pospíchali na tržiště cestou, kterou je předtím vedl Gouchen.

Za běžných okolností ve vodní hlubině neexistovalo něco jako rozdíl mezi dnem a nocí. Jezero Jincheng však bylo jiné; bylo tu možné pozorovat východ slunce i západ měsíce. Nyní již dlouhá noc končila, přicházel rozbřesk a slunce se pomalu zvedalo nad východní obzor.

Mo Ran pozoroval, jak tržiště pomalu ožívá, střed města začíná pulsovat svým obvyklým shonem, jak se zaplnil zástupy lidí a uvědomil si, že celou dobu se mu tajil dech. Zdálo se, že Shi Mei je v bezpečí, jinak by se přece nemohl dívat na takový poklidný, všední výjev.

Chu Wanning však byl znepokojený. Mlčky odvedl Mo Rana stranou.

„Mistře?“

„Pojďme raději sem.“

„Děje se něco?“

„Nechod' tak daleko.“

Zdalo se, že v Chu Wanningově hlase zaznívá nejistota, i když vypadal stejně netečně jako obvykle: „Xue Meng a Shi Mei se ztratili. Bojím se, že když nedám dost velký pozor, mohl bys i ty...“

Mo Ran si teď všiml, že Chu Wanning zbledl; vypadalo to, že si dělá starosti i o něj. Díval se na něj a potom, z důvodů, které sám nechápal, se v něm něco pohnulo a pokusil se ho uklidnit: „Já se neztratím. Pojdte mistře, podíváme se po nich.“

Než to dořekl, vykročil, natáhl paži a sevřel Chu Wanningovu ruku do své.

Chu Wanningovy prsty v jeho dlani se zachvěly, ale byl to jen okamžik. Byl to jen krátký okamžik a bylo to příliš slabé. Mo Ranovo srdce ovládal Shi Mei, takže nad tím neuvažoval; zahnal tu myšlenku a řekl si, že se mu něco zdálo.

„Čerstvé knedlíčky s rybí krví!“

„Kůže hada shuairan, výborný materiál, už jen poslední tři stopy! Když se vyprodá, musíte počkat, až si budu kůži zase svlékat!“

„Kupte inkoust z olihně na obočí, je čerstvý, tento mladý pán jej dnes ráno osobně vypustil, je to zázrak pro vaše obočí – hej, hej slečno, počkejte, neodcházejte!“

Hlasy prodavačů z tržiště hučely bez ustání do jejich uší jako mořský příboj. Byla to příliš barvitá scéna na to, aby ji oči mohly obsáhnout. Mo Ran za sebou s přihloupným úsměvem táhl Chu Wanninga, když si náhle uvědomil, že něco není v pořádku. Zastavil se a vyvalil oči; měl pocit, že mu tuhne krev v žilách.

Něco je špatně.

Něco je strašně špatně!

Rozhlížel se kolem dokola. Opravdu...

U stánku stál bezhlavý duch ženy a prodával hřebeny a líčidla. Mrtvá dvěma prsty s rudě nalakovanými dlouhými nehty držela hřeben a česala jím svou vlastní hlavu, položenou na kolenou a sytě zabarveným hlasem vyvolávala: „Kupte nejlepší kostěné hřebeny!“

Ano, to je ono! To je ono! Všechno je úplně stejné, každé hnutí, každé slovo, každý vypadá úplně stejně, jako když je tu Gouchen včera provázel!

Mo Ran trhavě ustoupil a narazil do Chu Wanningovy hrudi. Zvedl hlavu a zachraptěl: „Mistře, co to je?“

Chu Wanning už zřejmě měl nějaké podezření, ale teprve teď se přesvědčil na vlastní oči; srdce se mu téměř zastavilo. Prudce sevřel Mo Rana v objetí.

„Co se to děje? Co je to? Nějaký přelud?“

Chu Wanning zavrtěl hlavou, ale chvíli přemýšlel, než promluvil: „Mo Rane, napadlo tě, že... ..jezero Jincheng, obývá tolik tvorů, a že nějací z nich se museli setkat se skutečným Gouchenem Vznešeným. Proč nám tedy neřekli, že tento je falešný?“

Mo Ran pocítil bodnutí strachu a tvář mu zbělela.

„Ano... máte pravdu.“

„Zeptám se,“ pokračoval Chu Wanning, „kdybys předstíral, že jsi Gouchen Vznešený, a ukrýval ses v jezeře Jincheng, jak bys je všechny donutil, aby říkali to, co chceš, aby říkali, aby poslechli každé tvé slovo a hráli to, co chceš, aby hráli?“

Mo Ran to okamžitě pochopil.

Šachová formace Zhenlong!

Černé a bílé kameny se rozmístí po šachovnici, každá věc pod nebesy zapadne na určené místo. Nikdo neznal lépe než on drtivou moc této zapovězené techniky. Málem to ze sebe vyhrknul, ale když si všiml Chu Wanningova pohledu, včas se zastavil. Jak by se ve svých šestnácti letech mohl vyznat v zakázaných technikách?

Proto řekl jenom: „To by bylo asi dost těžké.“

„Ne,“ prohlásil Chu Wanning, „je to velmi snadné.“
Odmlčel se a potom řekl: „Jen musí být všichni mrtví.“

43. kapitola - Jeho Výsost je obět'???

Mo Ran nestačil odpovědět, protože se za jeho zády ozval pronikavý hlásek: „Z cesty, z cesty! Nechte mě projít!“

To je fuban?

Fuban se plahočil ke stejné lékárně a nesl stejnou hromadu kaménků jako prve. „Už to nevydržím! Okamžitě mi sežeňte lékaře!“ rozkřičel se.

Ze dveří lékárny vyplaval bělovlasý mořský mládenec, jeho rybí ocas však vypadal jinak než u ostatních; celý zářil jako roztavené zlato. Ve vlasech, které mu spadaly na ramena, měl vetknutou obyčejnou jehlici, jeho tvář byla zbrázděná vráskami, byla však souměrná, s rovným nosem a půvabným obloukem rtů. Jeho zlaté oči byly průzračné jako jemný deštěk; bylo snadné si představit, že v mládí byl velice pohledný.

Mo Ran se roztrásl. Tak to předtím nebylo. Kam se poděl modrý mořský drak?

Zestárlý mořský mládenec na ně beze slova pohlédl, připlaval k prahu, sklonil se a začal brát z fubanových krovek jeden kamínek po druhém.

Když vzal poslední, přelud se rozpadl, fuban vybuchl a jeho krev se rozpíjela ve vodě jako přízračný závoj rudé mlhy. Téměř současně se všechny ostatní bytosti na tržišti zastavily a pak se zhroutily; jejich těla se rozpadala a voda se kalila Zahnívající krví.

Voda rudla víc a víc, jak se do ní vlévala další krev. Tvary předmětů ve větší vzdálenosti nebylo možné rozeznat, brzy nebyly vidět ani ty blízko, a nakonec se všechno utopilo v šarlatu, takže neviděli ani vlastní ruce.

„Mo Rane,“ řekl Chu Wanning.

Mo Ran ho dobře znal a nepotřeboval slyšet víc.

„Mistře, nebojte se, jsem tady.“

Chu Wanning toho nikdy moc nenamluvil, nebo přesněji, neuměl mluvit. Nakonec řekl jen: „Buď opatrný.“

V kalné vodě Mo Ran nemohl vidět ten obličej, který nikdy neprozradil nic, ani kdyby se měla nebesa zhroutit, ale postřehl znepokojení v mistrově hlase. Sotva kdy zažil, že by Chu Wanning za běžných okolností projevil nějakou starostlivost. Hruď mu zalilo teplo. Stiskl jeho ruku pevněji a řekl: „Dobře.“

Stáli zády k sobě, vnímali tlukot srdce a dech toho druhého, i když na sebe neviděli. Protože zjevně hrozilo nebezpečí, povolal Chu Wanning Tianwen. Mo Ran následoval jeho příklad, a protože se jeho duchovní síla už obnovila, přivolal svůj Jiangu. Potom Mo Ran vykřikl: „Mistře, podívejte se tam!“

Chu Wanning se zadíval k lékárně, kde mořský mládenec rovnal rozházené kamínky, a uviděl, že se na zemi objevily barevné skvrny světla. Ruku v ruce se k nim vydali a opravdu, byly to fubanovy kamínky.

Postarší mořský mládenec kameny úhledně srovnal do tří řad; každý kamínek slabě zářil. Před kameny se objevila postava. Zdálo se, že je to znovu ten bělovlasý mořský mládenec.

„Kdo jste?“ zeptal se Mo Ran.

Neodpověděl, jen střídavě pozoroval Chu Wanninga a Mo Rana, potom mlčky pozvedl ruku a ukázal na kamínky na zemi.

„Chcete abychom ty kamínky posbírali?“

Bělovlasý mořský mládenec přikývl a pak zdvihl jeden prst.

„Tím myslíte... že máme vzít jen jeden?“

Mořský mládenec kývl, potřásl hlavou a ukázal na Mo Rana a potom na Chu Wanninga.

Mo Ran to pochopil: „Máme si vzít každý jeden?“

Mořský mládenec několikrát důrazně kývnul, potom se zarazil a upřeně je sledoval.

Mo Ran se zeptal: „Mistře, uděláme to, co po nás chce?“

„Co můžeme dělat, stejně nemáme žádný jiný nápad.“

Vzali si tedy každý svůj kamínek, jenže jakmile se ho konečky prstů dotkli, před očima jim probleskla záplava barev a nebe i země se začaly rychle točit. Když se všechno zase usadilo, zjistili záplava rudé zmizela.

Rozhlédli se a zjistili, že je to přeneslo zpátky do zbrojnice.

„Mistře!“

„Mistře, A Rane!“

Xue Meng a Shi Mei tu byli také. Překvapení a rozradostnění z toho, že vidí Chu Wanninga jim vyběhli vstříc.

Chu Wanning nečekal, že kamínky budou očarované teleportačním kouzlem a z toho točení mu bylo zle. Jednu ruku si držel na čele a tou druhou se ještě pořád držel Mo Rana. Když byli v krvavém jezeře, svíral celou dobu Mo Ranovu ruku a ani na okamžik ji nepustil. Kvůli svému postavení měl jen málo příležitostí vzít Mo Rana za ruce. Většinou mu nezbylo než stát stranou a sledovat důvěrnosti mezi svými žáky. Teď si plaše vychutnával to nezvyklé teplo ve své dlani...

„Shi Mei!“

To teplo pro něj byla nesmírná vzácnost i když pro jiné to byla bezcenná věc, bezcenná jako pár dřevných bot, něco, co nestojí za řeč, něco, čeho si ani nevšimnete.

Jakmile Mo Ran uviděl Shi Meie, přirozeně jeho ruku pustil. Chu Wanningovy prsty se sevřely, jako by ho chtěl zachytit. Proč vlastně?

Už ani nemá odvalu mít někoho rád.

Nechce ztratit poslední malý kousek hrdosti, který mu ještě zbyl.

Sledoval, jak se Mo Ran usmívá na Shi Meie, s nenuceností ho objímá a hladí ho po vlasech.

Chu Wanningova ruka klesla.

S rozpaky, s trapností.

Naštěstí.

Už ze zvyku jeho tvář nic neprozradila, jeho pocity se nedají uhádnout. Snad proto, že zestárnul, snad proto, že se mu ještě točí hlava, hrud' mu zaplavuje chlad.

Ale to nevadí, ještě cítí trochu tepla ve svých prstech.

Dobře věděl, že to teplo za nedlouho zmizí, a tak se napřímil, upravil a nasadil svůj obvyklý výraz.

„Mistře, není vám něco? Jste takový bledý...“

Chu Wanning kývnul na Xue Menga: „Nic mi není.“

Pak se zeptal: „Přenesl vás sem také ten mořský mládenec?“

Než Xue Meng stačil odpovědět, ozvalo se podivné zabublání. Chu Wanning se ohlédl a uviděl tvář zbrocenou krví. Pak se z pece plné roztaveného kovu se syčením vynořila zmrzačená postava.

Zjevně to nebyl žádný smrtelník, nebo spíše, někdo, kdo je naživu, protože žádná živá bytost nemohla přežít lázeň v roztaveném kovu. Ale ta osoba, i když byla celá zakrvácená a popálená až na holé maso, stále dýchala. Paže a nohy jí poutaly čtyři řetězy, které jí bránily opustit rozpálenou pec a nutily trpět.

Muž pomalu otevřel oči a začal se jim všem klanět, prosil je pohledem, aby přišli blíž k peci. Nemohl mluvit, a tak se pokusil vyjádřit jiným způsobem. Dívali se, jak mává pažemi; krvavé maso sotva drželo na kostech. Z pece se přelila vlna tekutého kovu a ve vzduchu vytvořila několik řádků starobylého písma.

Xue Meng se divil: „Co je to za písmo? Proč nedokážu přečíst ani jediný znak?“

„To je staré písmo cangjie, to vás musím teprve naučit,“ odpověděl Chu Wanning.

„A co je tam napsáno?“ zeptal se Mo Ran.

Chu Wanning přistoupil blíž a pečlivě si nápis prohlížel: „On... prosí o pomoc.“

Podle legend bylo písmo cangjie písmem nebeské říše. Ovládnutí tohoto písma byla ve světě lidí téměř ztracená dovednost, znalo jej jen několik lidí a ani takoví učenci, k jakým patřil Chu Wanning, neznali všechny znaky, dokázal však pochopit smysl sdělení.

Chu Wanning luštil nápis dál a pomalu vysvětloval: „Tvrdí, že je duchem stromu, té vrby, a jmenuje se Zhaixin Liu – Jíva trhající srdce. Když byl ještě semenáčkem, přinesl ho sem ze sedmého nebe v říši bohů Gouchen Vznesený. Potom z neznámých důvodů Gouchen z tohoto světa odešel. Zhaixin Liu ho od té doby neviděl a ani neví, zda je ještě naživu. Ale i když tu nebyl, Zhaixin Liu plnil po stovky tisíc let jeho příkazy, chránil jezero Jincheng a střežil zbrojnici magických zbraní. Zdejší duchovní energie ho vyživovala, a tak postupně dosáhl takového stupně kultivace, že získal lidskou podobu. Dny poklidně plynuly, až dokud -.“ Chu Wanning se zarazil.

„Co se stalo?“ zeptal se Mo Ran.

„... Neznám tyto tři znaky. Je to asi nějaké jméno,“ řekl Chu Wanning, a ukázal na složité pokroucené písmo.

„Nimcéně, tato osoba přišla k jezeru Jincheng. Byl to někdo mocný a krutý. Pozabíjel všechny, kdo v jezeře žili a použil šachovou formaci Zhenlong, aby je ovládal. Včetně Zhaixin Liua.

„To byl určitě ten falešný Gouchen!“ vykřikl Mo Ran.

Zhaixin Liuovi se zablýsklo v očích a dvakrát přikývl na souhlas.

„...Ha, já to věděl.“

Mo Ran se zazubil a rozpačitě se podrbl na hlavě: „Hehe, jsem docela chytrý.“

Chu Wanning se na něj trpělivě díval a potom pokračoval: „Celé roky poté byl Zhaixin Liu nepřetržitě v bezvědomí, nedokázal se probudit ani na několik hodin. Naštěstí dvě vrbové haluze, které s ním jsou spojené fyzicky i duchovně – Tianwen a Jianguí – obě procitly. Když z nich načerpal sílu, dokázal Zhaixin Liu dočasně nabýt vědomí. Kdyby se mu to nepodařilo, pravděpodobně by se neovládl a byl pro nebezpečný nás všechny.“

Výraz „pro nás všechny“ byl stejně neuvěřitelný jako znepokojující. Tři mladíci zvedli hlavy a zadívali se na bytost spoutanou uvnitř pece, celí rozpačití, jak přijmout to, co právě slyšeli.

Jako první promluvil Mo Ran: „Starší Liu...“

„Starší Liu?“ divil se Xue Meng.

„A jak mu mám asi říkat? Starší Zhai?“ Mo Ran se zamračil na Xue Menga a pokračoval: „Teď řeknu něco, co se vám nebude líbit, ale ve vašem příběhu jsou mezery.“

Zhaixin Liu nemohl mluvit, ale těm slovům rozuměl. Obrátil se k Mo Ranovi.

„Nejprve jste tvrdil, že vás Gouchen ovládal,“ řekl Mo Ran. „Ale pak jste nabyl vědomí díky tomu, že se probudily Tianwen a Jianguí. Jenže to byl falešný Gouchen, kdo mi daroval Jianguí. Jak je tedy možné, že nevěděl, co se potom stane?“

Zhaixin Liu potřásl hlavou a znaky před Chu Wanningovýmá očima se změnily.

„Jsem z říše bohů a on o mně ví jen málo, netuší, že magické zbraně mohou ovlivnit mé vědomí. Ve své snaze o ovládnutí tři zapovězených technik potřeboval získat mou sílu, ale můj život se již chýlí ke konci a on zoufale hledal způsob, jak můj život prodloužit. Já si však již nepřeji žít dál, protože smrt je daleko přijatelnější než sloužit tomu darebákovi, který mne týrá a já nemohu vykonat nic podle své vůle...“

Chu Wanning přestal číst a uvažoval: „Proto sem zřejmě přivedl Mo Rana. Mo Ran je duchovní esencí živlu dřeva a nepravý Gouchen měl musel mít v úmyslu spojit jeho duchovní sílu se silou Jianguí a obětovat je vám.“

Zhaixin Liu přikývl.

Mo Ran tomu pořád úplně nerozuměl: „Ale vždyť falešný Gouchen sám řekl, že tu jsou dvě duchovní esence živlu dřeva. Je jí i mistr, tak proč tam spoutal jenom mě?“

Zhaixin Liu napsal: „Oběť je tím lepší, čím je mladší, a pokud se přináší oběť duchu stromu, je třeba tomu věnovat značnou péči. Navíc je nutné, aby byly naplněny všechny touhy a přání oběti a její život musí být ukončen v okamžiku, kdy je zcela zaujata nějakou radostnou představou, aniž by o tom věděla. Jinak by byla oběť naplněna žalem a lítostí a škodlivá energie by jen urychlila můj konec.“

Mo Ran si hned vzpomněl na liščí obludu v cele, která měla Chu Wanningovu podobu. Takže to mělo být plnění jeho tužeb a přání. Jako když vykrmujete prase na porážku.

To vysvětlovalo, proč viděl Chu Wanninga a ne Shi Meie. Shi Mei je mu až příliš drahý na to, aby ho tak pošpinil. Když jde o tělesný chtíč, opravdu touží mnohem více po Chu Wanningovi, než po Shi Meiovi...

Chu Wanning si všiml, jak se Mo Ran tváří, a protože si myslel, že je z toho všeho rozrušený, pokusil se ho uklidnit: „Na co myslíš?“

„N...na nic.“

Mo Ran zrudl. Chu Wanning se na něj zahleděl, pochopil a zmlkl. Rozhněvaně se od něj odvrátil. Myslí na ty takzvané touhy!

Chu Wanning rozhořčeně mávl rukávy, a s ledovou tváří prohlásil: „Ostudné.“

Dobře, že Chu Wanning netuší, kdo mu jeho touhy plnil, když byl očarován, jinak by ho nejspíš ve vzteku stáhl zaživa z kůže.

Nad tím přemýšlel, když se podlaha zbrojnice začala otřásat.

Xue Meng vyděšeně zakřičel: „Co se to děje?“

44. kapitola - Jeho Výsost tí nechce nic dlužít

Zhaixin Liu nemohl odpovědět. Tvář se mu zkřivila a chytil se oběma rukama za hlavu, jako by cítil nesmírnou bolest. Jeho ústa se otevřela v němém výkřiku. I když nemohl vydat ani sten, jeho vytřeštěné oči a vyděšený obličej nahradily všechen úzkostný křik.

Zachraňte mě.

Zachraňte mě!!!

Jeho rty se zkroutily a oční bulvy prostoupily odporivé krvavé žilky. Kdyby ho na místě nedržely řetězy, asi by vyskočil ven a na místě ukončil svůj život.

„Prosím... pospěšte si... musíte mne zničit...“

Vypadalo to, že Zhaixin Liu začíná ztrácet vědomí; zoufale bojoval, ale marně, z tavící pece vystupovaly pramínky černé mlhy, které útočily na tělo uvězněné uvnitř. Řetězy hlasitě řinčely a odletovaly od nich jiskry.

Když Chu Wanning viděl takový náhlý zvrat, rychle se postavil před své žáky, aby je chránil vlastním tělem; své dlouhé rukávy vláčel po zemi.

„Jak vás mohu zachránit?“

Zhaixin Liu se pohyboval velmi pomalu, ale stále dokázal ovládat roztavený kov v peci. Ve vzduchu se objevily další řádky písma.

„Brzy ztratím vědomí a zaútočím na vás. Nechci vám ublížit, ale nedokážu to zastavit a není už čas nic vysvětlovat. Jediné, co pro vás mohu udělat, je popsat vám magické techniky, které používám, prosím dávejte pozor...“

Roztavený kov znovu změnil tvar.

„Jsem dost zběhlý ve třech technikách. První, Nejsladší sen, je technika ovládnutí snů, kdy ten, koho zasáhne upadne do hlubokého spánku a má překrásné sny, ve kterých se mu splní vše, po čem kdy toužil. I ten, kdo má velkou duchovní sílu a pozná, že jde o pouhý přelud, v takovém snu ochotně zůstane a už se nikdy neprobudí. Druhá technika je Pokušení srdce. Největší tužba je v ní návnadou, a očarované osoby se pozabíjejí navzájem. Třetí je Vytržení srdce...“

Jeho duchovní síla se však vyčerpala a on už nedokázal vytvarovat roztavený kov do podoby slov.

Účinky techniky Vytržení srdce jim tak měly zůstat neznámé.

Zhaixin Liu však stále bojoval; vytryskla sprška krve. Protože už nemohl ovládat tekoucí kov, namočil prst do rozlité krve; pohled vytržštěných očí ulpíval na Chu Wanningovi, pořád se odmítal vzdát.

„Mistře!“

Xue Meng ho zadržel, když se k němu pokusil přiblížit.

„Nechodte tam, může to být past!“

Zhaixin Liu nemohl mluvit. Dokázal jen zvednout prst namočený v krvi. Z očí se mu draly slzy.

„Chcete, abych se šel podívat?“

Zhaixin Liu slabě kývl.

„Mistře!“

Xue Meng se ho znovu snažil zastavit, ale Chu Wanning jenom zavrtěl hlavou, a s nataženou rukou vykročil k peci.

Zdálo se, že Zhaixin Liu je tím dojatý. Zadíval se upřeně na Chu Wanninga a pohnul svými pažemi, že kterých visely cáry krvavého masa, jako by se chtěl uklonit. Musel překonat ochromující bolest, aby vzal Chu Wanningovu ruku a roztřeseně napsal na jeho dlaň:

Zvolte svůj los, zlomte sen...

Nezapomeňte na... své... srdce...

Když... zlomíte sen... zkouška skončí.

Poslední znak už nedopsal. Zhroutil se jako hadrový panák, padl do pece plné klokotajícího kovu a zmizel.

Z pece se s hlasitým duněním vylila šarlatová vlna; roztavený kov vzkypěl devíti ohnivými sloupy, které měly podobu draků a dmuly se vzhůru. Chu Wanning musel ustoupit. V očích se mu odrážely plameny.

Z ohnivých sloupů roztaveného kovu se vynořily čtyři tenké destičky, jako hrací žetony a vznášely se ve vzduchu. Shi Mei se vzpomněl na Zhaixin Liuova slova a zeptal se „Ty hrací známky... To jsou ty losy, které si máme zvolit?“

Chtěl přijít blíž, ale Chu Wanning ho zarazil: „Nesahej na to. Schovejte se všichni za mě.“

„Mistře...“ řekl Shi Mei.

„Jsem tady a všechno dobře dopadne,“ řekl Chu Wanning. „Sami nic nezkoušejte a nechte to na mně.“

Mluvil klidně a tiše, ale Mo Ranovo srdce se zachvělo. Ten Chu Wanning, kterého měl před očima docela zastínit toho bezcitného člověka z jeho minulého života, toho, který chladně sledoval, jak jeho žák umírá.

Když může říct něco takového, tak proč jen stál a nic neudělal, když se k jeho žákovi blížila smrt?

Mo Ran měl najednou pocit, že Chu Wanningovi nikdy nerozuměl.

Navzdory všemu zamumlal: „Mistře...“

Chu Wanning si jich dál nevšímal. Natáhl ruku a vzal jednu z hracích známek, které se vznášely ve vzduchu. Destička byla vyřezaná ze světle žlutého nefritu. Prohlížel si ji ze všech stran a nakonec zamručel: „Hm?“

„Co je?“ zeptal se Xue Meng.

„Nic tam není,“ odpověděl Chu Wanning.

„Jak to? Xue Meng byl zmatený. „Já se podívám.“

Každý z nich sáhl po jedné hrací známce. Xue Mengova i Shi Meiova vypadaly stejně jako ta, kterou vzal Chu Wanning. Nebyl na nich ani jediný znak.

Mo Ran svůj los otočil a vyvalil oči: „krvodiny?“

Všichni tři se na něj podívali. Xue Meng se zamračil: „Co má znamenat krvodiny?“

Xue Meng se natáhl, aby lépe viděl a pohrdavě vykřikl: „Pche! To je ti podobný! Dokážeš přečíst sotva půlku toho, co je tam napsáno!“

„Stojí tam: krvavé hodiny,“ poznamenal Chu Wanning stroze. Dokázal přečíst většinu znaků písma cangjie a nevyslovil by nic, čím by si nebyl naprosto jistý. Takže když řekl, co je na hrací známce napsané, tak to tam být napsané muselo.

Mo Ran jenom koukal: „A co to znamená, ty krvavé hodiny?“

Chu Wanning zavrtěl hlavou: „Nevím.“

V odpověď se ozvalo hluboké zadunění vycházející od střechy zbrojnice a dolů se snesly ohromné bronzové přesýpací hodiny pokryté měděnkou. Na rozdíl od jiných podobných hodin na nich byl z neznámého důvodu upevněný kříž.

Chu Wanning se zadíval na hodiny a potom na hrací známku v Mo Ranově dlani.

Krvavé hodiny.

V tu chvíli pochopil, co znamená „zvolte svůj los.“ Jeho tvář zvažněla a s ostře vykřikl: „Mo Rane, okamžitě ten los zahod!“

Byl to příkaz, o kterém se nedalo smlouvat a Mo Ran bez přemýšlení poslechl.

Kdyby se o to nepokusil, nikdy by to nevyšlo najevo, ale jak se Mo Ran snažil hrací známku odhodit, zjistil že mu ulpěla na ruce a není možné se jí zbavit.

Chu Wanning potichu zaklel a vyběhl k Mo Ranovi aby vyměnil svůj žeton za ten jeho. Z přesýpacích hodin zároveň vyrazily tucty trnitých úponků a začaly se natahovat po Mo Ranovi.

„Utíkej!“

„Mistře!“

„Mistře!!“

Vystříkla krev. V poslední chvíli odstrčil Chu Waning Mo Rana stranou a trny jako maličké šípy ho zasáhly. Mo Ran ve svém nedospělém těle neměl dost síly, aby se mohl Chu Wanningovi ubránit. Klopýtl dozadu a spadl na zem. Ozval se zvuk trhaného masa a Xue Meng se Shi Meiem pronikavě vykřikli.

Ne.

To není možné.

Ale skutečně to byl ten Chu Wanning, který ho bil a spílal mu, který se k němu ani jedenkrát nezachoval laskavě. Ten, kdo netečně pozoroval, jak jeho žák přímo před ním umírá. Ten, kdo řekl: „jeho charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit.“ Ten, kdo...

Mo Ran na něj pohlédl.

V divoké změti plazících se šlahounů viděl rudou krev, jak prosakuje bílým šatem. Úponky s ostrými dlouhými trny se ovíjely kolem něj, zabodávaly se do stejného místa, kde ho zranila mistryně obřadů duchů. Staré zranění se ještě nestačilo úplně zahojit a už se znovu změnilo v rozedranou krvavou hmotu.

Ten, kdo... ten, kdo ho zaštitil uvnitř rakve vlastním tělem, kdo nevydal ani hlásku, když ho probodly kruté pařáty...

Ten, kdo se skrýval pod mostem a nikým neviděný vztyčil bariéru, která všechny ostatní chránila před deštěm a větrem, ale sám se styděl ukázat.

Ten, kdo po Shi Meiově smrti v předchozím životě šel do kuchyně a nešikovně vařil plněné knedlíčky; pro něj, aby už konečně něco snědl.

Ten, kdo mívá pořád špatnou náladu a nejde daleko pro hrubá slova, kdo nesnáší hořkou chuť léků, ten, kdo se po každé, když sní něco pálivého, rozkašle, ten, koho on zná ze všech nejlépe.

Ten, o koho se nikdy nestaral, ten, koho se zařatými zuby nenáviděl, a zároveň ho litoval...

Chu Wanning.

Wanning...

„Mistře!“

Mo Ran křičel a plazil se k němu: „Mistře!!“

„Tvůj los...“ Chu Wanning zvedl třesoucí se ruku. Tvář měl bledou, ale vyrovnanou jako obvykle: „Vyměň ho za můj...“

Ruka, ve které držel nepopsanou hrací známku, se natáhla k Mo Ranovi. Pomalu a ztěžka ji zvedl; celá paže se mu chvěla bolestí.

Oči měl zvlhlé, ale jasné a odhodlané.

„Dělej, dej mi to!“

Mo Ran se nemohl zvednout, stále se plazil směrem k němu a bezmocně si prohlížel tu děsivé rány.

„Ne... mistře...“

„Mistře!“

Xue Meng a Shi Mei se k němu vydali také. Chu Wanning se zatvářil rozhněvaně, zamával rukama a vztyčil bariéru, aby jim zabránil přiblížit se. Potom chraplavě zvolal: „Tianwene!“

Tianwen se na zavolání objevil a přeřel tucty úponků, jejichž trny trhaly Chu Wanningovo tělo. Nebyly to však žádné obyčejné úponky. Když se mu zabořily do masa, Chu Wanning zřetelně cítil, jak do sebe nasávají jeho duchovní sílu. Nemohl dělat nic jiného než zatnout zuby, sevřít useknuté konce šlahounů a vytrhnout si je z těla.

Okamžitě se vyvalila záplava krve. Chu Wanning odhodil větévky a hlasitě vydechl. Poté si rychle poklepal na dráhy životní energie, aby zabránil ztrátě krve. Ostře se zadíval na Mo Rana a zachraptěl: „Dej mi to.“

„Mistře...“

„Vyměň si se mnou los!“ křičel Chu Wanning.

Mo Ran už také přišel na to, co mají ty „krvavé hodiny“ znamenat. Kletba, kterou před celými eony nastražil Gouchen, se ve skutečnosti příliš nelišila od způsobu, jakým Chu Wanninga ve svém minulém životě mučil. Ať to byl bůh, démon, člověk, nebo duch, pokud šlo o největší možné krutosti, vymýšleli všichni podobné věci.

Krvavé hodiny.

Namísto zrněk písku v přesýpacích hodinách nebo kapek vody ve vodních hodinách, tady čas odměřují kapky krve.

Čas vyprší, když člověk vykrváčí.

Nepoužil snad tehdy při své korunovaci jako Taxian Jun v minulém životě Chu Wanninga jako krvavé hodiny, když ho nutil dívat se, jak po shrbených zádech členů zbylých sekt stoupá ke svému trůnu a nechával ho kapku po kapce krvácet?

Ale v tomto životě to jsou Gouchenovy krvavé hodiny. A Chu Wanning chtěl vyměnit svůj los za jeho, nechat se pověsit na ten kříž místo něj, on...

Mo Ranovo srdce se divoce rozbušilo. Nedokázal už jasně myslet.

Jak je to možné...

Jak je to možné!

První útok bronzových hodin byl odražen a ony se nedokázaly toho člověka zmocnit. Ale trnité úponky se znovu zavlnily, připravené k dalšímu úderu.

Chu Wanning na něj hleděl, v očích se mu třpytilo slabé světlo. Tvář mu zbělela bolestí, jak lapal po dechu: „Mo Rane, poslechni a vyměň si se mnou los.“

„Dělej...“

Chu Wanningova tvář byla bílá jako čerstvě napadaný sníh v měsíčním světle.

„To chceš, abych musel odrazit další útok na tebe?“

„Mistře...“

Úponky vyrazily vpřed. V tu chvíli Mo Ran konečně zvedl svou hrací známku a Chu Wanning se po ní natáhl. Ale v okamžiku, kdy se jejich ruce už téměř dotýkaly, se Mo Ranovi zablýsklo v očích, stáhl ruku nazpět a svým tělem zakryl překvapeného Chu Wanninga. Šlahouny se už dorostly až k nim a Mo Ran se jim postavil čelem. Trnité větévky ho zahalily jako plášť a pak ho odvedly k bronzovým hodinám.

„Mo Rane!“

Tucty úponků se ovinuly okolo něj a připoutaly ho ke kříži. Mo Ran se ohlédl po Chu Wanningovi. Rty se mu pohnuly. Chu Wanning široce rozevřel oči. Mo Ranův hlas byl tichý, ale slyšel ho dobře, určitě se nezmýlil.

Řekl: „Mistře, moje nedostatky... lze zmírnit...“

Prosím, nevzdávejte to se mnou...

Větu už nedokázal dokončit. V minulém životě si to přál říci, ale neřekl; v tomto životě je už příliš pozdě. To, jestli to s ním Chu Wanning vzdá nebo ne, už pro něj není důležité. Jen mu nechce nic dlužit, to je všechno.

Byl opravdu strašně hloupý a nedokázal pochopit, co k Chu Wanningovi cítí. Už nechce, aby se všechno zamotalo ještě víc.

V tomto životě si Mo Ran myslel, že jediný, na kom mu záleží a koho má rád je Shi Mei a nikdo jiný. Nechtěl si vyměnit s Chu Wanningem los, jen protože mu nechtěl nic dlužit, jen protože nechtěl...

Nechtěl vidět Chu Wanninga znovu vykrvácet.

Jeho srdce nebylo z kamene. Nikdy nebyl šťastnější, než když se k němu někdo zachoval laskavě.

Jen trochu laskavosti a jako úsměv bude veselý jako samo jaro. A když to je opravdu hodně laskavosti, moře dobroty, tak i klidně zemře.

Propletenou změť úponků projel třpytivý meč. Meč byl nepochybně magický; byl prastarý a vyzařovala z něj moc. Jeho jílec obkružovaly dva prstence a na jeho hrušce byl vzor připomínající trny. Štíhlá čepel nesla taušírovaný obraz dračí hlavy a obklopovala ji modrá záře, dokázala rozetnout vše, od vlasu po nejtvrdší kov.

Mo Ran dokázal zahlédnout jen, že na meči je napsáno „Gouchen,“ slovo „Vznešený“ už ve chvíli, kdy se mu meč zanořil do hrudi, nespáčil. Do hodin kapala krev. Zároveň se spustila vodní clona jako vodopád, která rozdělila zbrojnici na dvě části a odřízla Mo Rana od ostatních.

Shi Mei zakřičel: „A Rane! A Rane...“

Proudící voda jim bránila ve výhledu, takže nemohli vidět, co se s Mo Ranem děje. Chu Wanning se znovu a znovu pokoušel vodou projít, ale pokaždé ho její síla odtlačila, byl úplně promáčený, oči mu potemněly, rty zbledly a v tváři měl vepsanu úzkost.

Chu Wanning zachraptěl: „Mo Rane!“

Bylo to docela ticho, ale hlas se mu třásl. Sám si toho nevšiml, avšak Shi Mei strnul, ohlédl se po něm, a uviděl, jak tam jeho obvykle klidný a nad vším povznesený mistr stojí zmáčený a neupravený, jeho dlouhé řasy se chvějí, jak se marně snaží zakrýt své pocity a je na něm vidět opravdový strach.

Přivolal Tianwen; v tváři se mu zračila zuřivost, vypadal jako napjatá tětva luku. Shi Mei ho zadržel: „Mistře, nedělejte to! Nedá se tím projít!“

Chu Wanning setřásl jeho ruce, oči měl tvrdé jako meč, vytvořil magickou bariéru, aby ho chránila a pokusil se znovu projít vodní clonou. Ale padající voda byla naplněná duchovní energií jezera Jincheng; nejenže jí nedokázal projít, ale voda ho bodala jako stovky jehel.

Protože byl už vyčerpaný ze svých zranění, po tomto poslední zápasu se už nedokázal udržet na nohou. Chytil se za hrud' a snažil se to překonat, ale pak si kleknul na jedno koleno, tvář bledou; z otevřených ran na jeho zádech prosakovala krev.

Nebylo možné rozeznat, zda ty kapky na Shi Meiově obličeji jsou voda nebo slzy. Úzkostně vykřikl: „Mistře! To všechno... proč...“

„Co myslíš tím proč? Kdybys tam zůstal ty nebo Xue Meng,“ vydechl Chu Wanning. „Také bych...“

Už to nedořekl; tvář se mu zkřivila bolestí.

Za oponou padající vody se zablýskal meč a rozpůlil proud snadno, jako když nůž krájí tofu. Moc toho meče byla ohromující. Zasvištěl směrem, kde stál Shi Mei, a zasáhl by ho, kdyby Chu Wanning nemáchl svým rukávem a nepoužil všechnu duchovní sílu, která mu zbývala, aby kolem Shi Meie vytvořil magickou ochranu; sám vyčerpáním klesl a začal dávit krev.

Zazněl hluboký a jasný mužský hlas; jeho zvuk se rozléhal po zbrojnici: „Já jsem bůh zbrojířství, Gouchen Vznešený. Vy zloději, jak jste se opovážili vloupat se do zbrojnice magických zbraní!“

45. kapitola - Jeho Výsost věděla, že přijdeš

Xue Meng se vztekal: „Ty seš leda zsranej pes, a ne žádněj bůh! Seš slepej? Viděl jsi, jak jsme se sem vloupali? Zavřeli nás tu! Koukej si to srovnat v hlavě!“

Shi Mei řekl: „To nemá cenu, on tu není, je to jen jeho hlas. Falešný Gouchen musel zmást Zhaixin Liuův úsudek, takže nás teď považuje za vetřelce.“

Hlas pokračoval: „Ti, kdo jsou hodni nosit božské zbraně mají chápat, co je to dobro a když na to přijde, musí dokázat vzdorovat lákavým, ale klamným vidinám, a zachovat si čisté srdce. Protože jste sem vstoupili, musíte podstoupit mou zkoušku. Pokud v ní uspějete, zaručím vám bezpečný odchod a dostanete darem magickou zbraň. Pokud jste však sobečtí a zbabělí, nemůžete se stát pány žádné božské zbraně!“

Chu Wanning otevřel zkrvavené rty a řekl: „Dobro... spočívá to vaše takzvané dobro v tom, někoho použít jako krvavé hodiny?“

Věděl, že Gouchen Vznešený ho nemůže slyšet, ale hněv ho donutil to vyslovit. I když ho po každém slově těžce dýchal a bolely ho rány, nedokázal zkrotit svůj ostrý jazyk.

Hlas si ho však nevšímal a dál se rozléhal zbrojnicí: „Vyzkouším vaši povahu tím, že vás přiměji ponořit se do Zhaixin Liuova snového přeludu. Pokud se z toho snu neprobudíte včas, váš společník vykrvácí a zahyne.

Při těch slovech všichni tři zbledli.

„Cože...“ zamumlal Shi Mei.

Jinými slovy, budou všichni tři uvězněni ve snu a pokud se jim nepodaří probudit se včas, budou polapeni krásným přeludem, kdežto Mo Ran ve skutečném světě vykrvácí a zemře?

Xue Meng na chvíli ztratil řeč, ale pak začal křičet: „Co jsi to za boha? Pokud kultivace nesmrtnosti znamená udělat ze sebe něco, jako jsi ty, nehodlám se až do konce života dotknout meče!“

Chu Wanning vyprskl: „To je přece směšné!“

„Mistře!“ Shi Mei se ho snažil uklidnit. „Nerozčilujte se, dávejte prosím pozor na svá zranění.“

Jenže Gouchen Vznešený, ten mizera, si právě tu chvíli vybral na recitování básně:

„Voda na zem vylévaná,
cestu svou si volí sama,
na sever, jih, východ či k západu se vydává,
lidský život však osud pevně spoutává.
Proč naříkat si při lopotě,
místo spánku marně přemýšlet,
vždyť víno všechny stesky odplaví.
Jen číši zvednout a zarazit nápěv naříkavý
písně O cestě do nesnází.
Srdce nejsou za dřeva ani z kamene,
aby zůstávala necitelná, nemá.
Proto sám sebe hlídat musím,
abych neřekl, co říkat se nemá.“

Vypadalo to, že Xue Meng omdlí vztekem: „Co to sakra žvaníš!“

„To je z básně Cesta do nesnází od Bao Zhaoa,“ vysvětloval Shi Mei. „Znamená to, že každý člověk má svůj osud, je tedy zbytečné poddávat strachu a lítosti nebo se opíjet na útěchu. Lidská srdce nejsou z kamene, není možné nic necítit, ale přesto mnoho věcí zůstane nevyřčených.“

Gouchen Vznešený dlouze zavzdychal: „Kolik lidí v tomto pomíjivém světě by se odhodlalo vzdát se svého dokonalého snu, jen aby zachránili někoho jiného? Ve světě se nepřetržitě vedou války, všude je jen samá smrt. Pokud božská zbraň padne do nepovolaných rukou, bude to moje chyba. Jak bych potom já, sám tvůrce takových zbraní, mohl sám sobě odpustit...“

Zbrojnice potemněla, všechen pohyb v ní ustal, ozdoby a drahokamy, které poletovaly kolem, zůstaly nehybně viset ve vzduchu. Jen na vzdáleném stropě tu tam rozsvěcela a zase zhašela drobná světélka jako vzdálené hvězdy.

Vzdálený hlas zašeptal: „Spěte...“

Blikotání světel samo jako by přivolávalo spánek. Shi Mei a Xue Meng měli nižší úroveň kultivace, a tak brzy usnuli.

„Spěte...“

Chu Wanning zaťal zuby a zatvrzele odolával, ale moci jednoho ze stvořitelských božstev se nedalo vzdorovat dlouho; ještě chvíli marně bojoval se spánkem, a nakonec se i on ponořil do snů.

Vzhůru ve zbrojnici zůstal jedině Mo Ran, ze kterého pomalu odkapávala krev. Zakašlal a krev se s bubláním vyřinula čůrkem. Za zástěnou z tekoucí vody jen nezřetelně viděl obrysy tří spících postav. Chu Wanning, Shi Mei i Xue Meng spali hlubokým spánkem a bloudili svými sny.

Slyšel Gouchenova slova a věděl, že jediný způsob, jak zlomit kouzlo a jediný způsob, jak ho zachránit, je, aby se jeden z nich včas vzbudil.

Čas míjel, hlava se mu točila čím dál víc, tělo stydlo, ale nikdo se neprobouzel.

Snad je to odplata za jeho minulé činy; přesně tak se zachoval ve svém minulém životě k Chu Wanningovi, a teď je na řadě on, aby poznal, jaké to je, když z něj uniká krev kapku po kapce. Vlastně je to celé k smíchu.

Kdo z nich by mohl opustit ten nejkrásnější sen, který v životě měl, aby ho zachránil? Xue Meng to určitě nebude. Chu Wanning... to ne, nechce na něj ani pomyslet. Pokud se vůbec někdo z nich probudí, bude to snad Shi Mei.

Zmateně uvažoval, ale už ztratil příliš mnoho krve a jeho vědomí se začalo zatmívat.

Mo Ran sklonil hlavu a podíval se dolů pod svá chodidla. Krev, která natekla do bronzových hodin se smísila s vodou uvnitř a vznikla tak tekutina narudlé barvy.

Začal přemýšlet o tom, co by se mu asi zdálo, kdyby se také ocitl v Gouchenově snu. Snil by o plněných knedličkách, které se rozplývají na jazyku, o Shi Meiově vlídném úsměvu, o pochvalě od Chu Wanninga, o tom, co viděl, když poprvé přijel na horu Sisheng, o tom, jak vítr unáší opadávající květy jabloně haitang...

„Mo Rane...“

Zaslechl, že ho někdo volá. Mo Ran měl svěšenou hlavu, cítil se, jako by měl omdlít; možná že už blouzní a slyší věci, které nejsou.

„Mo Rane.“

„Mo Rane!“

Neblouzní! Rychle zvedl hlavu. Snažil se rozkoukat a uviděl –.

Téměř ochraptělý vykřikl: „Shi Meii!“

Byl to Shi Mei!

Ten, kdo se probudil ze snu, ten, kdo opustil dokonalé zdání štěstí, opustil všechno, co si kdy přál, protože si na něj vzpomněl, byl Shi Mei.

Pozoroval, jak křehká postava prochází vodní zástěnou a kráčí k němu. Mo Ran měl najednou pocit, že se dusí.

„Shi Meii... ty...“

Nevěděl, co říci. Mo Ran zavřel oči, hlas mu vázl v hrdle.

„Děkuji ti... i v krásném snu, jsi... jsi si na mě vzpomněl...“

Shi Mei se brodil vodou, jeho oči a obočí byly ve srovnání s jeho promočenými šaty tak černé. Vypadal právě tak křehce, jako když ho Mo Ran poprvé uviděl, tak křehce jako v nesčetných snech, které se mu zdály v minulém životě, tak křehce, když jeho tělo vychladlo a jemu už nic nezbylo.

Shi Mei řekl: „Co blázníš, nemusíš mi děkovat.“

Když přišel blíž, Mo Ran uviděl, že mu krvácejí nohy.

Nevěděl, že podlaha je nesnesitelně horká; Gouchen Vznešený se rozhodl, že vyzkouší, kam až bude dotyčný ochotný zajít, aby svého společníka zachránil a příjemné kouzlo snu tak vystřídala zlá trýzeň.

Shi Meiovy boty byly propálené. Kdyby k němu nešel, podlaha by se nezhřívala, ale když vytrvale kráčel vpřed, s každým krokem mu pod nohama mu vyskakovaly plameny, ne proto, aby mu zabránily se k němu přiblížit, ale proto, aby byla chůze vpřed nesnesitelná.

Ale ta křehká bytost, která teď dozajista cítila bolest jen jednou shlédla dolů, pak její pohled ztvrdl a krok za krokem kráčela k Mo Ranovi.

„Mo Rane, musíš ještě chvíli vydržet,“ řekl. „Já tě odtamtud dostanu.“

Jejich pohledy se setkaly a Mo Ran pochopil, že mu nemůže říci: nechod'. Ten pohled byl příliš odhodlaný, příliš neústupný. Ještě nikdy neviděl, že by se Shi Mei tak tvářil.

Za jiných okolností by to možná bylo Mo Ranovi divné. Shi Mei mu vždycky říkal A Rane, tak proč mu teď říká Mo Rane?

Tolik se soustředil na Shi Meiovu dobrotu, že nepoznal, že člověk, který před ním stojí, vůbec není Shi Mei, ale -

Chu Wanning.

Posledním kouzlem prastaré vrby bylo vytržení srdce. Vytržení srdce představovalo výměnu myslí a duší mezi dvěma lidmi.

Když se Chu Wanning osvobodil ze svého snu a probudil se, zjistil, že je v Shi Meiově těle. Zhaixin Liuovo kouzlo přeneslo jeho vědomí do Shi Meiova těla a nejspíš i naopak, ale Shi Mei ještě spal, a tak o tom, že si vyměnili těla, nic nevěděl.

Chu Wanning mu neměl čas nic vysvětlovat a Mo Ran, který nic netušil, si myslel, že osoba, která před ním stojí, je skutečně Shi Mei. Pevně věřil tomu, že Shi Mei překonal všechnu tu bolest, aby k němu přišel, jako by ani smrt nemohla překazit jeho soucitný čin. Lidé zatvrzele lpí na svých představách.

Bylo to tak kruté.

Když Chu Wanning konečně došel až k hodinám a začal šplhat po dřevnatých úponcích nahoru k Mo Ranovi, z úponků začaly rašit tisíce drobných žahavých trnů. Chu Wanning, který si nedával pozor, náhle zjistil, že má ruce popíchané a v jednom ohni. Pokusil se šplhat dál, ale Shi Meiovo tělo bylo slabé a úroveň jeho kultivace byla nízká. Trny pronikaly kůží i masem jeho rukou a on jen klouzal dolů.

Chu Wanning tiše zaklel, čelo zbrázděné bolestí.

Proč musí mít Shi Mingjing tak nanicovaté tělo!

„Shi Meii!“ zavolal Mo Ran.

Chu Wanning spadl na kolena a na místech, kde se dotknul země ho okamžitě začala pálit kůže. Zamračil se, ze zvyku se hryzal do rtu, aby nevykřikl bolestí. Když se tak tvářil on, vypadal přísně a tvrdošijně, ale Shi Meiovův křehký půvabný obličej ukazoval jen srdcervoucí utrpení. Opravdu se s ním nemohl měřit.

„Shi Meii...“

Mo Ran chtěl mluvit, ale místo toho se mu z očí draly slzy. Cítil se, jako by měl srdce probodané dýkami. Zamženýma očima viděl to slabé a hubené tělo, tu křehkou osůbku, jak se pomaličku, kousek po kousku, drápe nahoru po trnitých šlahounech.

Trny mu rozdírají ruce, tělo mu spaluje oheň.

Všechno, čeho se dotkne, zrudne, nechává za sebou krvavou stopu.

Mo Ran zavřel oči, hrdlem mu stoupala krev. Rozkašlal se a zasípal: „Shi... Meii...“

Už je tak blízko. Mo Ran vidí zákmit bolesti v jeho očích; zdá se, že ho všechno bolí, i zvuk Mo Ranova hlasu je pro něj jako mučení. Vypadá odhodlaně, ale jeho oči jako by prosily.

„Už nemluv.“

„Mo Rane, musíš to ještě chvíli vydržet, já tě... odsud... dostanu... dolů.“

To říká a v očích v té jemné tváři září rozhodnost, nesmlouvavá jako vytasená čepel, tak krásná, že se to slovy nedá vyjádřit.

Chu Wanning se vyhoupl na hodiny a jeho šaty se rozevlály.

Jeho tvář vypadala vyčerpaně, potácel se, byl na pokraji zhroutení. Kdyby se mu nezvedala a neklesala hrud', vypadal by jako mrtvý. Mo Ran se pomyslel, že by snad bylo lepší, kdyby vykvrácel a zemřel, než aby on kvůli němu musel tak trpět.

Třesoucím se hlasem řekl: „Promiň.“

Chu Wanning věděl, že ta omluva nebyla určená jemu. Chtěl to vysvětlit, ale když uviděl stříbro-modrý meč Gouchena Vznešeného čnějící z Mo Ranovy hrudi, meč, který byl pravděpodobně zdrojem duchovní energie úponků vyrůstajících z hodin, dostal strach, že by jeho vysvětlení Mo Rana rozrušilo, a on by se mohl zranit ještě vážněji. Proto pokračoval v předstírání, že je Shi Mei.

Zeptal se: „Mo Rane, věříš mi?“

„Věřím,“ odpověděl bez zaváhání.

Chu Wanning na něj úkosem pohlédl a sevřel jílec meče; čepel byla příliš blízko tepny a neopatrný pohyb mohl Mo Rana stát život.

Chu Wanningova ruka se zachvěla; nedokázal se pohnout.

Mo Ran měl zarudlé oči, ale usmál se: „Shi Meii?“

„...Hm.“

„Já umřu?“

„...Ne, neumřeš.“

„A kdybych měl umřít, mohl... mohl bys mě obejmout?“

Řekl to tak opatrně, oči se mu leskly slzami a Chu Wanninga proti jeho vůli rozbolelo srdce. Ale potom si vzpomněl, že Mo Ran ve skutečnosti hovoří k někomu jinému a zase ho pohltil chlad.

Připadal si jako šašek v divadle, kde všichni sledují tančící krasavici a její vlající rukávy a on zůstává bez povšimnutí v pozadí scény, protože v tom velkolepém příběhu je nedůležitý a nepotřebný. Ale možná že se hodí jen k tomu, aby nosil směšný a nehezky kostým šaška, s falešným úsměvem namalovaným na tváři, který jen doprovází radosti, strasti, lásku a nenávisť ostatních postav. Vlastně je to celé k smíchu.

Mo Ran netušil, o čem to přemýšlí. Uviděl, že se Shi Meiovy oči zablýskaly, a pochopil to jako Shi Meiovu nechuť. Proto rychle řekl: „Jen na chvíličku. Jen chvilka stačí.“

Ozvalo se sotva slyšitelné povzdechnutí.

„Vlastně, já...“

„Co je?“

„Nic,“ řekl Chu Wanning. „To nic.“

Naklonil se blíž, ale ne moc blízko, aby nechtěně nezavadil o meč, a opatrně položil paži na Mo Ranova ramena. Uslyšel, jak Mo Ran šeptá: „Shi Mei, děkuji, že jsi se probudil, že sis na mě vzpomněl v tom snu.“

Chu Wanning se na něj podíval, řasy se mu zatřepotaly jako motýlí křídla a lehce se usmál: „Už o tom nemluv.“

Po chvíli řekl: „Mo Rane?“

„Hm?“

Chu Wanning ho držel kolem ramen a hladil ho po vlasech, jako by stále snil a potom zavzdychal: „Víš, že krásné sny se nikdy nesplní?“

Odtáhl se od něj, objetí bylo krátké jako když se vážka dotkne vodní hladiny.

Mo Ran se na něj podíval. Nechápal, co tím Shi Mei myslel, ale věděl že to objetí byla jeho laskavost, jako cukrátko, které dostal ze soucitu a po kterém mu zůstala na jazyku sladko-hořká chuť.

V okamžiku, kdy vytáhl čepel z rány, vytryskla krev, jako když vichřice strhá z větví naráz všechny květy jabloně haitang.

Mo Ranovu hruď trhala zlá bolest. Myslel si, že umírá a na mysli mu najednou vytanulo všechno, na čem mu záleželo. Vyhrknul: „Shi Meii, já tě měl vždycky moc rád. A ty...?“

Na zem se zazvoněním dopadl meč. Trnité úponky zmizely, voda přestala proudit, zbrojnice byla prázdná a tichá.

Já tě měl vždycky moc rád. A ty...?

Mo Ranovo tělo už víc nevydrželo. Zatmělo se mu před očima. Zachytil ho pár zkrvavených rukou a on padl do Shi Meiovy náruče. Nevěděl, jestli jen neblouzní, ale viděl, jak se Shi Meiovo tenké obočí nakrčilo, jak zavřel oči a po tváři mu stekla krůpěj vody.

Zdálo se mu, že Shi Mei tiše zašeptal: „Já taky.“

Musel blouznit, proč by jinak Shi Mei vypadal tak nešťastně, když řekl: „Já tě mám taky rád.“

Potom Mo Ran ztratil vědomí.

46. kapitola - Jeho Výsost se probudí

Když se Mo Ran probral, zjistil, že je ještě stále ve zbrojnici magických zbraní. Měl dojem, že musel spát velice dlouho, ale když otevřel oči, zjistil, že moc času neuplynulo, a že to mohlo být jen na okamžik.

Nevěděl, že je to proto, že kouzlo bylo zlomeno, ale když se vzbudil, zjistil, že leží na zemi a je úplně v pořádku. Ta děsivá zranění, ty potoky krve, to všechno byl jen zlý sen, který nezanechal na jeho těle žádné stopy.

Mo Ran byl překvapený a zároveň měl radost, potom se podíval na Shi Meie. Nevěděl, kdy Shi Mei ztratil vědomí, ale vypadalo to, že ani jemu se nic nestalo. Je to kvůli tomu, že když prošli Gouchenovou zkouškou, Gouchen zničil ten přelud a vyléčil jim všechna zranění? Navzdory tomu, co si myslel, Gouchen neměl nikdy v úmyslu jim ublížit, šlo jen o to je vyzkoušet. Mo Ran tomu ještě pořád nemohl uvěřit, a měl stále pocit, že právě sotva vyvázl životem.

Z nich čtyř se probudil jako první. Pak se vzbudil Shi Mei. Když uviděl, jak se Shi Meiova víčka zachvěla a pomalu se mu otevřely oči, byl radostí bez sebe a nedočkavě vykřikl: „Shi Meii! Jsme v pořádku! Všichni jsme v pořádku! Úplně v pořádku! Podívej se na mě, rychle!“

V Shi Meiově pohledu se nejprve objevil záblesk zmatku, pak se mu oči rozjasnily a on je doširoka rozevřel: „A Rane? Ty...“

Ale než stačil říci něco dalšího, Mo Ran ho pevně obejmul. Shi Meie to zaskočilo, ale zlehka ho poplácal po rameni: „Co je to s tebou?“

„Promiň, že jsi toho kvůli mně musel tolik vytrpět.“

Shi Mei byl zmatený: „Nic se přece nestalo, byl to jenom sen.“

„Ale ty rány byly opravdové!“

„...Jaké rány?“ zeptal se Shi Mei.

V tu chvíli se probudil i Xue Meng a jen nebesa vědí, co se mu zdálo, protože zakřičel: „Ty chlípný bídáku, jak se jen opovažuješ na mě sahat!“

Když Shi Mei viděl, že je vzhůru, přišel k němu a oslovil ho: „Mladý pane!“

„Ha... to jsi ty? Proč jsi tady? Xue Meng si myslel, že je pořád ve snu.“

Mo Ran měl výbornou náladu, a tak si Xue Menga výjimečně nedobíral, místo toho se usmál a vysvětlil mu, jak se věci mají. Teprve potom se Xue Mengovi rozsvítlo.

„Tak to byl sen... A já myslel...“

Aby zakryl rozpaky, odkašlal si a potom si ke svému překvapení všiml, že Chu Wanning, který byl vždy ten nejsilnější, ještě spí a neprobouzí se.

„Jak to, že se mistr ještě nevbudil?“

Prohlédli Chu Wanningovy rány. Chu Wanning byl zraněn ještě předtím, než se ocitli ve snovém přeludu a podle Gouchenova záměru se jen zranění utrpěná ve snu také ve snu zahojila. Chu Wanningovo rameno silně krvácelo; byl to ošklivý pohled.

Mo Ran povzdechl: „Zkusíme ještě chvíli počkat.“

Uplynulo zhruba tolik času, než by dohořela kadidlová tyčinka a Chu Wanning se konečně vzbudil. Pomalu otevřel své fénixí oči, nejprve čisté a studené, jako hluboká závěj sněhu. Zamrkal a jeho pohled padl na Mo Rana. Zdálo se, že podobně jako Xue Meng ještě nepřestal snít. Upíral oči na Mo Rana, natáhl ruku a zastřeným hlasem zašeptal: „Ty...“

„Mistře,“ odpověděl mu Mo Ran.

Když uslyšel, že Mo Ran promluvil, jeho ruka se zastavila, jeho bleďá tvář trochu zrudověla a oči se mu rozjasnily: „M...“

„Mistře!“

Xue Meng odstrčil Mo Rana a sám sevřel Chu Wanningovu ruku: „Jste v pořádku? Cítíte se lépe? Mistře, tak dlouho jste se neprobouzel, myslel jsem, že strachem umřu!“

Když Chu Wanning uviděl Xue Menga, byl trochu zmatený, potom mlha před jeho očima zmizela a uviděl Mo Rana, jak pevně drží Shi Meie za ruku.

Chu Wanning se probral, v tváři chladný výraz, který se posléze pomalu ztratil, jako když vyprchá život z ryby, kterou vlny vyvrhly na břeh.

Xue Meng se starostlivě vyptával: „Mistře jste v pořádku? Nebolí vás rameno?“

Chu Wanning tiše odpověděl: „Je mi dobře. Nebolí to.“

S Xue Mengovou pomocí se pomalu a opatrně postavil. Mo Ran byl trochu zmatený. Chu Wanning má přece zraněné rameno, tak proč se chová, jako by měl něco s nohama?

Mo Ran, který si myslel, že Chu Wanning neví nic o tom, co se dělo a všechno mu vyprávěl. Už když to Shi Mei slyšel poprvé, měl pocit, že to není správně, a když to slyšel znovu, cítil se ještě zmatenější. Nemohl se udržet a řekl: „A Rane, ty tvrdíš, že jsem tě zachránil já?“

„Jo.“

Shi Mei chvíli mlčel a potom řekl: „Ale já... já jsem celou dobu snil, ani jednou jsem se nezbudil.“

Mo Rana to vyvedlo z míry, a tak se zasmál: „Přestaň si dělat legraci.“

„Ale já nežertuji,“ bránil se Shi Mei. „Měl... měl jsem sen o svých rodičích, byli oba naživu. Ten sen byl úplně živý. Já jsem... já jsem je už nechtěl opustit, já opravdu...“

Chu Wanning mu skočil do řeči: „Na tom není nic zvláštního. Gouchen pravděpodobně vymazal tvé vzpomínky na to, jak jsi nás ostatní zachránil. Nepomohl jsem mu ani já, ani Xue Meng a když říká, že jsi ho zachránil ty, musel jsi to být ty.“

„Nebo co? Myslíš, že Gouchen zná způsob, jak vyměnit lidské duše?“ prohlásil Chu Wanning chladně.

Nechtěl lhát. Původně chtěl Mo Ranovi říci pravdu. Také doufal, že si Mo Ran všimne, že osoba ve snovém přeludu nebyl Shi Mei, ale on, když si se Shi Meiem vyměnili srdce. Jenže když pak slyšel Mo Ranovo vyznání Shi Meiovi, uvedlo ho to do rozpaků.

Když se probudil, zadíval se Mo Ranovi do očí. V tu chvíli Chu Wanning doufal, že v Mo Ranově srdci je alespoň kousíček místa pro něj. Neočekával toho příliš a trvalo dlouho, než se ta neudživá a plachá myšlenka odvážíla vykouknout na světlo.

Ale byla to jen jeho představa, jen přání.

Mo Ran nevěděl nic o krvi, kterou prolil, o všech ranách, které utrpěl a není potřeba, aby o tom věděl.

Chu Wanning nebyl hlupák. I když Mo Ran nic neřekl, stačilo se jen dívat a vidět, jak moc si váží té krásné a laskavé osoby. Proč by si Mo Ran všímal jeho, polámané loutky odhozené do kouta?

Ve chvíli, kdy z Mo Ranových úst vyšlo: „já jsem tě měl vždycky moc rád,“ Chu Wanning byl naprosto bezmocný.

Objetí v tom snu pro Mo Rana bylo jedním ze Shi Meiových dobrých skutků, milodar věnovaný ze soucitu. Mo Ran se nikdy nedozví, že to objetí bylo jeho milodarem pro jinou ubohou duši.

Chu Wanning nikdy nevěřil tomu, že by se do něj Mo Ran mohl zamilovat, a tak dělal, co jen mohl, aby potlačil své city. Nikdy se mu nevnucoval, nikdy neusiloval o jeho náklonnost, nikdy se ho ani nedotkl. Taková lehkomyšlná náklonnost, nevhodné styky, to všechno raší jen z úrodné půdy mládí. Když byl mladý, také doufal, že se najde někdo, kdo zůstane po jeho boku, ale byly to jen bláhové sny a on čekal a čekal a nikdy nikdo takový nepřišel. Čas plynul, a jeho věhlas ve světě kultivace rostl a kromě toho, že ho všichni obdivovali, říkali, že nemá žádné lidské slabosti, a nepodléhá pošetilým citům.

Byl jako bourec ukrytý ve svém kokonu a čas okolo něj nepřestával omotávat hedvábné vlákno. Dříve ještě viděl ze svého zámotku světlo, ale jak léta mýjela, byl zámotek stále silnější a pak už žádné světlo neviděl. Byl v něm jen on a temnota.

Nevěřil na lásku, na osudová setkání a nechtěl se za ničím bezhlavě hnát. Kdyby napjal všechny síly a ze zámotku se vysvobodil, celý odřený a otláčený by se neobratně vysoukal ven a tam by na něj nikdo nečekal, k čemu by to bylo?

Snad mohl Mo Rana milovat, ale ten byl příliš mladý, nedosažitelný a nevázaný. Pro Chu Wanninga byl jako plamen, jehož světlo ho k sobě vábí a který by ho nakonec spálil na popel. Proto se tomu vyhýbal, jak jen mohl. Nepřišlo mu, že by něco dělal špatně.

Co vlastně udělal teď, že jeho malý sen musel okamžitě spláchnout studený liják.

„Mistře podívejte se! Tam!“

Xue Mengův znepokojený křik přerušil tok jeho myšlenek. Ohlédl se a uviděl, jak se syčící tekutý kov vzdouvá v tavící peci. Duch stromu se znovu vynořil ven, obklopený plameny.

V očích mu byla vidět jen bělma, zjevně nebyl při smyslech. V rukách třímal stříbrný zářivý meč Gouchena Vznešeného.

„Utíkejte! Rychle!“ nakázal jim Chu Wanning.

Nemusel to opakovat, jeho žáci se rozběhli ke dveřím, co jim jen nohy stačily. Zotročený a zmučený stromový duch zvedl hlavou a vydal drásavý výkřik. Řetězy, které byly omotané okolo jeho těla hlasitě řinčely a chřestily. Neozvalo se ani slovo, přesto všichni čtyři slyšeli:

„Zastav je, nesmí uniknout ani jeden!“

Xue Meng se vyděsil: „Slyším ve své hlavě nějaký hlas!“

„Nevšímej si toho,“ odpověděl Chu Wanning. „Je to Zhaixin Liuova technika Pokušení srdce! Musíte utéct!“

Všichni si teď vzpomněli, co jim Zhaixin Liu řekl, když byl při vědomí. Pokušení srdce je technika, kdy jsou touhy a přání, které se ukrývají hluboko v srdci, návnadou, která je má donutit, aby se pobili navzájem.

Jako v odpověď v Chu Wanningově uchu zasyčel hlas: „Chu Wanningu, nejsi už unavený?“

„Ctěný mistr, Yuheng noční oblohy. Takový muž, a přitom všechno, co jsi dokázal, je, že jsi tajně zamilovaný do vlastního žáka. Dal jsi mu toho tolik, a on to všechno bere jako samozřejmost. Nikdy se na tebe ani nepodívá, má oči jen pro svého laskavého a krásného staršího bratra. Jak politováníhodné.“

Chu Wanningova tvář byla bledá, ale nepoddal se tomu hlasu a zamířil ke dveřím.

„Pojď ke mně, vezmi si božský meč, zabij Shi Meie a nikdo už nebude stát mezi tebou a ním. Pojď ke mně, já ti pomohu splnit tvé přání, tvůj milovaný dá všechnu svou lásku jen tobě. Pojď ke mně...“

Chu Wanning vztekle vykřikl: „Už dost, ty bestie!“

Ostatní museli čelit podobnému našeptávání. Jejich kroky zpomalily, přesto dokázali stále odolávat. Jak se přibližovali k východu ze zbrojnice, Zhaixin Liu propadal zoufalství a syčivý hlas jim nepřetržitě zněl v uších.

„Dobře si to rozmysli! Jakmile vyjdeš ven, už nebudeš mít další příležitost!“

Hlas začal kvílet a křičet, každý však slyšel něco jiného.

„Chu Wanningu, to opravdu zůstaneš do konce života sám?“

„Mo Weiyu, jen já vím, kde je ukrytý elixír, který oživuje mrtvé, pojd' ke mně a já ti to řeknu -.“

„Shi Mingjingu, já znám přání, které ukrýváš na nejhlubším místě svého srdce, a jen já ti mohu pomoci!“

„Xue Zimingu, magická zbraň, kterou jsi si vybral, je falešná! V jezeře Jincheng už je jen jediná zbraň, kterou ukoval Gouchen Vznešený. Vrať se a meč bohů bude tvůj! Nechceš snad božskou zbraň? Nechceš být miláčkem nebes? Bez magické zbraně se nebudeš moci s nikým utkat! Pojď ke mně...“

„Xue Mengu!“ Mo Ran si s hrůzou uvědomil, že jeho bratranec, který celou dobu běžel vedle něj, teď zmizel.

Otočil hlavu a uviděl, že Xue Meng postupně zpomaluje, nakonec se zastavil a sleduje stříbro-modrý meč, který plave na povrchu roztaveného kovu v peci.

Mo Ranovo srdce se poplašeně rozbušilo. Věděl, jak je Xue Meng posedlý magickými zbraněmi. Když ten pitomec zjistil, že zbraň, kterou dostal, je falešná, musel z toho být dost skleslý. Zhaixin Liu ho teď lákal na starobylý božský meč, a to byla zřejmě ta nejlepší taktika.

„Xue Mengu, nevěř mu, nechod tam!“

Shi Mei se přidal: „Mladý pane, pojdte s námi, už jsme skoro venku!“

Xue Meng vypadal zmateně, otáčel hlavou sem a tam a znějící hlas ho očarovával: „Oni na tebe žárlí, nechtějí, abys měl vlastní magickou zbraň. Podívej se na Mo Weiyua, ten už svou zbraň má a byl by rád, kdybys ty neměl nic. Jste bratři, ale když nad ním nebudeš vynikat, stane se vůdcem hory Sisheng on.“

„Drž hubu,“ zavrčel Xue Meng.

Zdálo se, že Mo Ran vpředu na něj znepokojeně volá, ale neslyšel zřetelně co. Chytil se za hlavu a rozkřičel se: „Drž hubu! Drž hubu!“

„Xue Zimingu, ve zbrojnici už skutečně nejsou žádné zbraně. Když nezískáš božský meč, budeš muset sloužit Mo Weiyuovi. Až nadejde čas, stane se tvým pánem a ty před ním budeš muset klečet a uposlechnout každý jeho příkaz! Jen pomysli, když ho zabiješ, nic z toho se nestane. Kolik bratrovražd už tady bylo a on je jenom tvůj bratranec! Nad čím ještě váháš? Pojď, ať ti mohu dát ten meč...“

„Xue Mengu!“

„Mladý pane!“

Xue Meng však už nevzdoroval, otevřel oči; jeho panenky zčervenaly.

„Pojď ke mně... To ty jsi miláčkem nebes... to ty jsi hoden stát v čele armád...“

Chu Wanning ostře vykřikl: „Xue Mengu!“

„Pojď... Teprve až ty se staneš vůdcem hory Sisheng, pozná dolní kultivační oblast konečně mír... Pomysli na ty, kteří trpí, na všechnu tu nespravedlnost... Xue Mengu, dovol mi, abych ti pomohl...“

Xue Meng se nevědomky dopotácel až ke klokotající tavící peci a duch Zhaixin Liu mu podal božský meč Gouchena Vzneseného; z bělma jeho očí vystupovaly odporné krvavé žilky.

„Velmi dobře. Vezmi si ten meč a zastav je!“

Xue Meng natáhnul roztřesenou ruku a chopil se meče.

„Zabij je.“

„Zabij Mo Weiyua.“

„Jdi... Aaa!!!“

Xue Meng vytasil dlouhý meč jako kdyby se v jeho ruce rozvinul květ z oceli. Pozvedl paži a udeřil. Pohledného miláčka nebes obklopil modravý svit božského meče a jeho obraz se na okamžik odrazil na hladké čepeli. Oči měl náhle jasné; nezakalovala je žízeň po krvi ani hlad po zabíjení.

Úder nebyl mířený na Mo Rana. Na místo něj zasáhl Zhaixin Liuovo tělo a rozťal je až ke slabinám. Země se zachvěla a prastará vrba se otřásla.

Kouzlo bylo zlomeno a stěny zbrojnice se začaly trhat a hroutit.

Xue Meng ztěžka dýchal. Všechny své síly vyčerpal, aby zničil kouzlo. Zíral na Zhaixin Liua, jeho mladistvá tvář byla plná odhodlání a nevinnosti. Jasné oči zářily pýchou i dětskou bezelstností. Mládě fénixe tedy nebylo jen samá poučka bojových umění.

„Ty mě neoklameš, ani už neublížíš nikomu jinému.“

Xue Meng zalapal po dechu a vytrhl meč z jeho těla. Ze Zhaixin Liua okamžitě vytryskly proudy krve. Jak se k němu blížila smrt, znovu se mu vrátilo vědomí. Jeho zloba úplně zmizela.

Chytil se za hrud' a s námahou se napřímil, pozvedl hlavu, otvíral a zavíral ústa a ačkoli z nich nevyšel žádný zvuk, bylo snadné z jeho rtů vyčíst, co říká.

„Děkuji...ti...že...jsi mě...zastavil.“

Zhaixin Liu byl prastarým duchem, a jeho život byl svázán s božským mečem. Tím smrtícím úderem utrpěli oba dva. Božský meč ztrácel svou záři, hasl a matněl.

Duch stromu, který přežil celé eony se začal rozplývat. Ve vodě se vznášely myriády zlatých jisker, kroužily a tančily kolem nich jako světlušky, pohasínaly a beze stopy mizely.

„Mladý pane, rychle sem! Celé to tady asi spadne!“ volal na něj Shi Mei.

Xue Meng se naposled ohlédl po hroučící se zbrojnici a se zařinčením odhodil zničený božský meč. Za ním se zřítily lavina z cihel a kamenů.

47. kapitola - Jeho Výsost má pocit, že něco není v pořádku

Chu Wanning byl zraněný a ostatní byli vyčerpaní, takže když se úzkou chodbou dostali ven ze zbrojnice, Chu Wanning jim nařídil, aby si odpočinuli. Nikdo nic neříkal; prohlíželi svá vlastní zranění nebo zjišťovali, jak jsou na tom ostatní a snažili se načerpat síly. Ovšem kromě Xue Menga, který stál stranou, celý schlíplý, zadumaný, s hlavou svěšenou.

„Xue Mengu...“ oslovil ho tiše Mo Ran.

Xue Meng si ho nevšímal, přistoupil k Chu Wanningovi, zadíval se na něj a když otevřel ústa, zazněl jeho hlas, bodavý jako skleněné střepy: „Mistře.“

Chu Wanning na něj pohlédl a chvíli bojoval s nutkáním pohládit ho po rozčuchaných vlasech, ale ovládl se.

„Ta magická zbraň, kterou jsem získal, je falešná?“

Chu Wanning mlčel.

Xue Mengovi zrudly oční koutky a začal mrkat jako by měl oči plné smítek. Nebýt jeho pýchy a umíněnosti, už by se mu po tvářích koulely slzy.

„To znamená, že nikdy nebudu mít magickou zbraň?“

Do ticha zazněl Chu Wanningův hlas: „Pošetilé dítě...“

To bezradné povzdechnutí o pošetilém dítěti připravilo Xue Menga o zbytek rozumu a sebeovládání. Vrhel se Chu Wanningovi do náruče, objal ho okolo pasu a usedavě se rozplakal.

„Mistře... mistře...“

To, že nezískal magickou zbraň z jezera Jincheng, znamenalo, že ztratil vyhlídky na úspěch ve světě kultivace, že nikdy nedosáhne vrcholu. Všichni dobře věděli, že moc smrtelníka má své hranice, a bez magické zbraně, ať už je sebesilnější, je stále omezen svým pomíjivým tělem z masa a kostí. Většina mladých dědiců hlav sekt horní kultivační oblasti vlastnila kouzelné zbraně zděděné po předcích. Takové zbraně, i když nebyly zcela sladěné s duchovními silami svých nositelů, byly nesmírně mocné. Protože Xue Zhengyong a jeho bratr spolu začínali od píky, žádnou magickou zbraň nemohl dostat, a proto pro ni musel jít k jezeru Jincheng.

Když se rozhodl použít božský meč proti Zhaixin Liuovi a tím je oba dva zničit, zároveň se tím rozhodl zničit všechny své naděje na to, jak nad všemi vynikne.

Chu Wanning se na nic nevyptával a ani nic dalšího neříkal, jen objímal naříkajícího Xue Menga a hladil ho po vlasech. Xue Meng byl rozmazlený, nikdy se mu nepříhodilo nic zlého. Celé dny se jen pyšně naparoval, a co si pamatoval, nikdy neplakal.

Teď se mu po mladinké tváři valily slzy, a zajíkal z toho, že nikdy nebude mít, žádnou magickou zbraň, z toho, že jeho velkolepé plány se právě zhroutily.

„Xue Mengu,“ Chu Wanning držel svého žáka v náruči a pokoušel se ho utěšit. Vlasy na dně jezera si pohrávaly s Chu Wanningovým pláštěm i černými vlasy. V tu chvíli Mo Ran viděl jen jak za vějíři jemných černých řas prosvítá měkké světlo. Vlasy se vzedmuly, zmocnily se Chu Wanningových šatů a vlasů a Mo Ran v té změti nedokázal zahlédnout v přítmí jeho obličej. Slyšel jen jeho hlas, jak říkal: „Neplač, už teď jsi vykonal něco mimořádného.“

Jeho hlas nezněl nijak laskavě, ale taková slova z Chu Wanningových úst byla nevídaně vlídná.

Všichni v úzkém průchodu ztichli, každý ponořený do svých vlastních myšlenek. Mo Ran se opřel o ledově studenou stěnu, pozoroval, jak Chu Wanning objímá Xue Menga, hladí ho po hlavě a srdce mu ztěžklo.

Tato pouť k jezeru Jincheng.
Přišli plní očekávání a odhodlání.
Skončili pokrytí ranami.

Xue Meng byl patnáct let považován za miláčka nebes. Sebevědomý a odvážný. V jediném dni se to všechno zhroutilo. Ode dneška se bude muset snažit na těch patnáct let zapomenout.

Když prchali ze zbrojnice, zahlédli, jak se Zhaixin Liu pomalu ponořil do jezírka roztaveného kovu; jeho nezměrné síly se konečně vyčerpaly, jako když se zhroutí skalní útes, jako když vyhasne samo slunce. Zbylí mořští lidé ve strachu prchali pryč.

Zbrojnice, která stála po celé eony se v jediném okamžiku sesula. Nebeský strom se s pronikavým praskáním vyvrátil z kořenů a v jezeře Jincheng vzedmuly se obrovské vlny. Vytvořil se obrovský vír a mořští lidé se ve snaze uniknout bouři proměňovali ve vodní tvory, ze kterých pocházeli. Jezero Jincheng bylo rázem plné blýskavých šupin. Ale co si měli počít pouzí smrtelníci?

„Nedostaneme se odsud!“ vykřikl Mo Ran.

Na ta slova se dovnitř prolomil obrovitý ocas mořského draka. Mo Ran rychle uskočil; sotva se mu stačil vyhnout.

Vrazil tam černý drak, jeho šupiny, černé jako noc vydávaly zlatavou záři.

Mo Ran byl ohromený: „Wangyue?“

Wangyue zařval, až jim zalehlo v uších. Němý drak najednou mluvil, jeho hlas byl jako zvuk zvonu: „Sedněte si na moje záda; když teď Zhaixin Liu zahynul, jezero Jincheng ho dlouho nepřečká. Rychle! Odsesu vás odsud!“

Jinou volbu neměli, a tak udělali, co jim řekl, aniž věděli, zda je Wangyue jejich přítel nebo nepřítel. Wangue, který je všechny čtyři nesl, se vrhl do divokých vln, které brázdilo na deset tisíc dalších draků.

„Držte se pevně!“

To bylo jediné varování, které dostali, než se prastarý drak vynořil z vody a vznesl k obloze. Nejprve do nich narazila voda a drtila jejich těla jako kopyta cválajících koní. Nemohli otevřít oči, nemohli ani dýchat, jen se zoufale, ze všech sil snažili udržet na drakových zádech, aby nespadli zpět do jezera.

Když se jim podařilo oči otevřít, byli už vysoko nad jezerem Jincheng, stoupali vzhůru skrze oblaka nad vrcholkem Jitřní hory. Z drakových velikých, zrcadlově lesklých šupin odlétávaly kapičky vody, zůstávaly za ním jako jemný deštěk, který se ve světle měnil ve třpytivé jiskry a rozvinul se na obloze v praporec duhy. Barvy ve výšce nad zemí zazářily a Wangyue znovu zařičel.

Mo Ran přes hukot větru zezadu zaslechl Xue Mengův hlas, plný nadšení. Byl přece jen ještě mladý a rychle zapomněl na všechny své obavy: „Nebesa! Já letím! Na draku!“

Wangyue zakroužil nad Jitřní horou a pomalu začal klesat dolů a zároveň se zmenšoval. Když stanul na břehu jezera Jincheng, byl o více než polovinu menší, aby nezničil porost a nerozdrtil balvany kolem. Klidně a nehnutě a vyčkával, než z něj slezou.

Obrátili se k jezeru a uviděli, že silná vrstva ledu na jeho hladině taje, vlny narážejí do ledových úlomků a odnášejí je pryč. První náznak svítání zabarvil východní obzor na bílo, sluneční světlo se rozlévalo po jezeře Jincheng a oslnivě zářilo.

„Podívejte se na draky v jezeře!“ vykřikl Shi Mei.

Draci se pod hladivou svíjeli, vyskakovali z vln a zase do nich klesali, pak se přestali hýbat a začali se jeden po druhém rozpadat na prach. Z jezera se vynořilo množství šachových kamenů a vzneslo se do vzduchu.

„Šachová formace Zhenlong...“ zamumlal Mo Ran.

Všechno, co bylo v jezeře, od mořských draků po samotného Zhaixin Liua, bylo řízeno pomocí šachové formace Zhenlong. Byla to hra, připravená a rozehraná někým, kdo se skrýval ve stínu.

Mo Ran se otřásl. Něco je v nepořádku se světem, do kterého se vrátil. Určité věci se bez zjevného důvodu odehrávají dříve, než by měly.

Když mu v minulém životě bylo šestnáct let, nebyl tu určitě nikdo, kdo by takovým mistrným způsobem ovládal šachovou formaci Zhenlong. Kdo jenom byl ten falešný Gouchen?

„Wangyue!“ vykřikl Xue Meng.

Mo Ran se otočil a uviděl, že Wangyue leží bez hnutí na zemi. Z jeho těla se nevyonořil žádný černý šachový kámen, ale zdálo se, že je velice slabý, oči měl přivřené.

„Vy... jednali jste správně... je přijatelnější, aby jezero Jincheng bylo zničeno... než aby padlo do rukou darebáka...“

Odmlčel se a jeho tělo začalo zlatě zářit, když světlo pohaslo, měl lidskou podobu.

„To jste byl vy?“ vykřikli Mo Ran a Xue Meng zároveň.

Wangyue před nimi, to byl ten bělovlasý letitý mořský mládenec, který je dostal zpět do zbrojnice. Wangyue zvedl hlavu, v očích záblesk viny.

„Byl jsem to já.“

Xue Meng byl otřesený: „V-vy, proč jste nás poslal do zbrojnice? Chtěl jste nám pomáhat, nebo nám uškodit? Jestli jste nám chtěl uškodit, proč jste nás vynesl na břeh, pokud jste nám chtěl pomoci, kdybychom neprošli Zhaixin Liuovou zkouškou, nebyli bychom...“

Wangyue sklopil oči a zachraptěl: „Prosím, přijměte mou omluvu. Okolnosti byly jaké byly a já toho nemohl mnoho dělat. Kultivace falešného Gouchena nedosahuje dostatečné úrovně a plně se spoléhal na Zhaixin Liuovu duchovní sílu, aby ji využil k ovládnutí zakázané techniky. Jediný způsob, jak zlomit jeho magii, bylo porazit Zhaixin Liua. Neměl jsem jinou možnost než vložit veškeré své naděje do vás čtyř.“

Chu Wanning pokýval hlavou, přišel k němu a pokusil se mu předat svou duchovní energii, aby uzdravil jeho zranění.

Wangyue povzdechl: „Pán cesty je velice laskavý, ale to není třeba. Můj čas se naplnil. Jsem jako všichni ostatní tvorové z jezera, žil jsem ze Zhaixin Liuovy duchovní síly a nyní, když zahynul, i můj život na tomto světě je u konce.“

Wangyue pokračoval: „Řád života a smrti nelze narušit. Splnilo se mé přání a já žil tak dlouho, abych viděl, že zlý sen jezera Jincheng skončil. Je mi velice líto, že jsem vás kvůli tomu musel vystavit takovému nebezpečí.“

„Na tom nesejde,“ řekl Chu Wanning. „Víte, kdo je ten podvodník a čeho chce dosáhnout?“

„Nevím, kdo to je,“ odpověděl Wangyue. Ale jeho cílem bylo pravděpodobně získat Zhaixin Liuovu moc, aby mohl využívat tři zapovězené techniky.“

Chu Wanning zabručel: „Zapovězené techniky vyžadují nesmírné množství duchovní síly, s využitím toho starého stromového ducha by to bylo jistě mnohem snadnější.“

„Ano, ta osoba tvrdila to samé. Říkal, že staří duchové jsou velice mocní, ale nanejvýš obtížně se hledají. Jediný, koho bylo možné podle dávných záznamů nalézt byl Zhaixin Liu.“

„Objevil se teprve před krátkou dobou a jakmile ovládl jezero Jincheng, trávil všechn čas na jeho dně a používal Zhaixin Liuovu sílu k provádění zakázaných technik znovuzrození a šachové formace Zhenlong.“

Wangyue si znovu povzdechl, jeho oči se zdály být prázdné a otupělé.

Mo Ran měl pocit, že se mu zastavilo srdce.

Opravdu, současná výprava k jezeru Jincheng byla docela jiná než cesta, kterou prožil ve svém minulém životě, a přesto k něm změnám došlo teprve nedávno. Co se to stalo, že všechno mění svůj běh?

„Neměl dost velkou moc, aby mohl ovládat živé bytosti, a tak pobil ohromné množství tvorů, kteří jezero obývali a pokusil se ovládat mrtvé. To se mu podařilo a během pouhých několika týdnů povraždil téměř všechny živé bytosti, které se v jezeře nacházely a přeměnil je ve své šachové kameny. Několik jich nechal na živu, aby s nimi mohl experimentovat, mezi nimi i mne.“

„Když jste se vynořil z vody, abyste se se mnou setkal, tehdy vás ovládal falešný Gouchen?“ zeptal se Mo Ran.

„Ne,“ Wangyue pomalu zavřel oči. „Mohl ovládat jiné, jako liščího démona nebo Zhaixin Liua, ale ne mě. Já jsem duchovní zvíře; tvor, kterého Gouchen Vznešený zkontrolil při stvoření světa, před eony let. Když jsem se mu podrobil a stal se jeho ořem, byl jsem označen jeho cejchem, abych zůstal svému pánu věrný v životě i ve smrti.“

„Tak proč jste...“

„Byla to nutnost, jinou možnost jsem neměl,“ zavzdychal Wangyue. „Ten vetřelec mne nemohl ovládat beze zbytku, ale cejch Gouchena Vznešeného je starý už milióny let a není tak účinný, jak býval, z jeho moci už zbyl pouhý zlomek. Falešný Gouchen mohl částečně řídit mé tělo – důvod, proč jsem byl během našeho prvního setkání němý, byl ten, že ovládal mé hrdlo. Teprve nyní, když byla jeho kouzla poražena, mohu zase mluvit.“

„Věděl falešný Gouchen, že ho klamete?“ zeptal se Mo Ran.

„Pochybuji,“ řekl Wangyue a zadíval se na Mo Rana. „Zamýšlel vám odebrat zlaté jádro, aby prodloužil život Zhaixin Liuovi. Neočekával, že vás přivedu nazpět do zbrojnice, abyste starou vrbu zničili a nepodnikl žádná opatření, aby mému zásahu zabránil.“

Chu Wanning ho přerušil: „Možná že to nebylo, tak, že nepodnikl žádná opatření, ale proto, že už neměl dost sil, aby je uskutečnil.“

„Co tím Pán cesty myslí?“

„Na tom podvodníkovi je divné ještě něco jiného,“ řekl Chu Wanning.

48. kapitola - Starý drak Jeho Výsostí

Když se o tom teď zmínil, Mo Ran s ním musel souhlasit.

Mistr má pravdu. Kolem nepravého Gouchena se vznášel podivný pach. Mo Ran si myslel, že si to jen představuje, ale když si toho všiml i Chu Wanning, nemohl se mýlit.

Pach smrti.

Tento Gouchen, nejen že nebyl žádný bůh, ale dokonce to nebyla ani živá osoba.

Někdo ze zákulisí vodil na provázcích mrtvé tělo vydávané za boha zbrojřství jako loutku. Skutečný loutkař však nebyl odhalen.

Tok jeho myšlenek přerušil zlověstný smích, který se nesl od jezera Jincheng.

Jako vystřelený šíp vylétlo z vody bledé tělo, a z jezera vyskočil falešný Gouchen. Z jeho zjevu šla hrůza. Kůže se z něj odlupovala, jako když se svléká had, nebo jako když se bourec líhne se svého hedvábného zámotku.

„Yuheng noční oblohy, Beidou nesmrtelnosti. Učený mistře Chu, opravdu jste dostal svému jménu.“

Falešný Gouchen se vznášel nad průzračnou vodou, z tváře zkroucené ve strojeném úsměvu odpadávalo maso.

„Jak mohla sekta Rufeng dopustit, aby přišla o někoho, jako vy?“

Chu Wanningův hlas byl mrazivý: „Kdo jste?“

„Nemusíte vědět, kdo jsem,“ řekl nepravý Gouchen. „A já vám to nepovím. Stačí, když budete vědět, že jsem někdo, kdo už dávno zemřel, ale vylezl ven z pekla a přišel si pro vás, přišel si vzít vaše životy, vy spravedliví a ušlechtilí!“

„To je nestoudnost,“ zahřměl Wangyue. „Zhaixin Liu zahynul. Kdybyste byl odkázaný jen na vlastní schopnosti, bez pomoci nebeského stromu byste nemohl nikdy využívat zakázané techniky, nebo páchat jiné zločiny!“

Falešný Gouchen se pohrdavě ušklíbl: „Ty zabahněný plaze, meleš z posledního, a přesto se mi pořád pleteš do cesty. Kdo ti dal právo do toho mluvit? Koukej už zcepenět!“

„A kdo dal právo vám, bílému šachovému kameni, abyste do toho mluvil?“ řekl Chu Wanning.

Bílý šachový kámen, jak už samotné jméno naznačuje, je kámen, který má v šachové formaci Zhenlong zvláštní funkci. Kultivující přenesou část vlastní duše do těla někoho, kdo nedávno zemřel a spojí je dohromady, vytvoří bílý šachový kámen, bílý jako nejčistší nefrit.

Bílý šachový kámen se odlišoval od obyčejného černého kamene, který jen vykonával příkazy. Mohl zastupovat samotného kultivujícího, měl sice menší duchovní sílu než jeho vlastník, mohl však samostatně myslet a jednat a věci, které slyšel a viděl, vnímal také jeho vlastník.

Vyšlo najevo, kdo je nepravý Gouchen, ale ten se jen smál a tleskal: „Výborně, výborně! Výborně!“

Poté, co třikrát vykřikl výborně, byla Gouchenova tvář ještě zpustošenější a ohyzdnější. Zdálo se, že kouzlo vyprchalo a bílý kámen brzy doslouží; bylo stále zřetelnější, že jde o mrtvého.

„Chu Wanningu, nebuďte příliš samolibý. Skutečně si myslíte, že mne můžete zastavit? I když byl Zhaixin Liu zničen, můj tvůrce může najít jiné zdroje duchovní síly. Na druhou stranu vy...“

Jak mluvil, jeho temný a vědoucí pohled přeletěl z Chu Wanninga na Mo Rana.

Mo Rana se zmocnila zlá předtucha.

Nepравý Gouchen výsměšně pronesl: „Pokud si myslíte, že jsem na tomto světě jediný, kdo používá tři zapovězené techniky, obávám se, že se nedožijete příliš vysokého věku.“

Chu Wanning se zamračil a obořil se na něj: „Co tím myslíte?“

Ale falešný Gouchen už neřekl ani slovo. Strnul a potom se rozletěl na kusy hniječoho, páchnoucího masa. Ze zbytků jeho těla vyskočil bílý šachový kámen, ozářený ranním sluncem zavířil ve vzduchu a pak se žblunknutím spadl do jezera Jincheng.

Zdálo se, že loutkář, skrývající se ve stínech, zanechaný bez pomoci Zhaixin Liua, vyčerpал svou duchovní sílu.

Současně s tím však Wangyue, který byl také závislý na Zhaixin Liuově duchovní síle, zavravoral a klesl na zem. Zašeptal: „Och...“

Xue Mang vyděšeně vykřikl: „Wangyue!“

„Wangyue!“ křičel Mo Ran.

Všichni čtyři obklopili starého draka. Wangyue se sotva držel při vědomí, rty měl bezbarvé. Zadíval se na ně a promluvil skřípavým, ztrácejícím se hlasem, jako když zapadá slunce a denní světlo mizí.

„Ne... nevěřte těm nesmyslům, co vykládala ta osoba. V jeho... v jeho slovech bylo víc lží než pravdy...“

Shi Meiův obličej byl plný obav a lítosti. Tiše řekl: „Starší, už nemluvte. Dovolte mi, abych vás léčil.“

„To není třeba. Když to nemohl udělat váš mistr... vy... potom...“ Wangyue se rozkašlal, několikrát se nadechl a pokračoval: „Za ta léta přišlo mnoho těch, kteří usilovali o získání zbraní. Ale... když se objevil ten bídák, Zhaixin Liu nechtěl, aby magické zbraně, které tu pán zanechal, padly do jeho rukou, a proto je všechny zničil. Zbyly jen... jen vrbová ratolest, která má stejnou moc a meč vznešeného boha...“

Xue Meng se při těch slovech zachmuřil a pevně sevřel rty.

„Vrbová ratolest... přešla na tohoto mladého pána Cesty.“ Wangyue se zadíval na Mo Rana. „Tehdy na břehu jezera jsem vám řekl, že ať už jste v minulosti páchal zlo, nebudu se vám stavět do cesty a mohu jen doufat, že v budoucnu budete konat dobro... ale nyní... ale nyní, podle přání mého pána, mají magické zbraně připadnout jen ctnostným. Proto doufám, že... vy budete...“

Mo Ran viděl, že mluví jen s největšími obtížemi, a tak ho přerušil: „Nebojte se starší, já rozumím.“

Mořský mládenec zašeptal: „To je dobře... to je dobře... to budu moci klidně odpočívat.“ Hleděl na nebe a rty se mu slabě chvěly.

„Říká se, že když se někdo vydá k jezeru Jincheng, aby získal zbraň, tvor z jezera ho... ho o něco požádá. Většina z těch přání měla vyzkoušet mravní úroveň, toho, kdo přišel, ale bylo i několik příležitostných výjimek...“

Wangyueho hlas byl slabší a slabší, za jeho očima se míhaly uplynulé desetitisíce let, jako blikající světélka uhasínajících lamp.

„Se svým pánem jsem měl dohodu; když odešel, měl jsem tu zůstat a nepřetržitě střežit jezero Jincheng... ale kdo mohl vědět, že budu hlídat tisíciletí za tisíciletím... a už nikdy neuvidím hory a řeky takové, jaké bývaly, když já byl mladý...“

Prosebně se zadíval na Mo Rana, oči se mu vlhce zatřpytily.

Mo Ran okamžitě věděl, co se chystá říci.

Wangyue opravdu řekl: „Mladý pane Cesty, na úbočí hory kvetou slivoně po celý rok, když jsem byl mladý, rád jsem se na ně díval. I když svou zbraň už máte, mohl byste... byl byste ochotný...“

Mo Ran chtěl říci ano, donesu vám květy slivoně. Ale než stačil vyslovit to ano, světlo ve Wanyueových očích pohaslo.

Jiangnan má sotva víc než květy, které mu jaro darovalo.

Sněhem pokryté vrcholky se majestátně tyčily v dálce, zlaté paprsky oslnivě tančily po hladině a jak vycházející slunce zalilo vody ve svém rudém světle, vlnky a vodní tříšť se zabarvily do šarlatova.

Wangyue odešel.

Byl to jeden z prvních draků, pamatoval doby stvoření světa a kdysi byl tak silný, že dokázal třást celou zemí, sloužil slib věrnosti svému pánu a donesl ho do každé končiny světa. Říkalo se, že ten cejch ho nutil k poslušnosti, ale on ho nosil na znamení úcty ke Gouchenovi, s tím že bude zachovávat svůj slib po tisíce let.

Na celém světě už zbývalo jen málo těch, kteří pamatovali jeho stvoření. Wangyue věděl, že ač měl skutečný Gouchen ve svých žilách krev démonů, jeho matka jej počala proti své vůli. Sám si demony ošklivil a stál po Fuxiho boku proti útoku démonů. Svou démonickou krev využil při ukutí prvního meče, který dal Fuximu a pomohl mu vypudit plemeno démonů ze země.

Ale poté, co se nebe a země spojily, začal Fuxi vůči Gouchenovi chovat nedůvěru a zášť, kvůli jeho polodémonskému původu. Gouchen Vznesený nebyl žádný hlupák a o sto let později dobrovolně opustil říši bohů a přišel do říše lidí.

Během své pouti viděl nesčetná krveprolití a utrpení a cítil lítost, nad tím, že to on stvořil zbraně. Proto většinu zbraní, které v lidské říši vyrobil, shromáždil a ukryl ve zbrojnici v jezeře Jincheng a zasadil vrbu zvanou Zhaixin Liu, aby ji střežila, a nařídil tvorům, obývajícím jezero, že z těch, kdo si přijdou pro zbraň, mají vybrat jen ty ctnostné.

Nyní tu však Gouchen nebyl a Wangyue odešel. A v jezeře Jincheng nebyly už ani žádné kouzelné zbraně, nebyli tu ani žádní mořští lidé. Všechny zločiny i lítost, zrada i oddanost, to všechno se s pádem Zhaixin Liua rozplynulo jako dým, zmizelo jako prach ve větru.

Mlčeli. Ve sněhové vánici uviděli stejný rumělkový nápis na balvanu u břehu jezera Jincheng: „Cesta vpřed je obtížná.“ Vypadal úplně stejně jako když jej spatřili poprvé. Klidná hladina jezera pod sebou ukryla všechno neštěstí a pohromy, ke kterým tu došlo.

Když teprve stoupali na Jitřní horu, nevěděli, jaký děsivý příběh najdou za tím nápisem „Cesta vpřed je obtížná.“

Mo Ran se zadíval na oblohu. Nad zasněžený útes vyletěl osamělý orel. Říkal si: v minulém životě mu Wangyue daroval mocnou čepel, ale zbraň, kterou viděl v tomto životě, byla jen podvrh a tu skutečnou, kterou kdysi nosil, zničil Zhaixin Liu, aniž by ji on sám mohl jenom spatřit.

Myslí se mu hnaly staré vzpomínky.

Tehdy, v tom roce, kdy přišel získat zbraň k jezeru Jincheng...

Wangyue se vynořil z vody, prohlížel si ho svýma zlatýma očima, které byly přátelské a laskavé a řekl...

„Slivoně na úbočí hory tak překrásně kvetou, mohl byste mi přinést alespoň kvítek?“

Mo Ran zavřel oči a zakryl si je dlaní. V minulém životě nevěděl nic o tom, co se odehrává pod hladinou jezera, a myslel si, že Wangyueho přání je čirý rozmar...

Uběhlo ještě řada dní, než se vrátili na horu Sisheng. Chu Wanningovo rameno bylo vážně poraněné a všichni tři mladíci byli příliš vyčerpaní, a tak několik dní strávili ve městě Dai, než se vydali na zpáteční cestu.

Xue Meng neřekl Xue Zhengyongovi a paní Wang nic o tom, co se přihodilo; byl příliš domýšlivý, a ať by už jeho rodiče byli zklamaní nebo pro něj měli pochopení, byla by to jen

sůl do jeho ran. Chu Wanning si toho byl vědom a bolelo ho srdce, sám se na celé dny zahrabal do starých knih a svitků, aby zjistil, zda by bylo možné pro Xue Menga získat magickou zbraň i jiným způsobem, nebo zda je možné, aby smrtelník získal takovou sílu, aby mohl magické zbrani čelit.

A kromě toho, kdo byl ten falešný Gouchen, a kde se ukrývalo jeho pravé já? Co se skrývalo za těmi posledními slovy, která „bílý šachový kámen“ vyřkl, než se rozpadl na kousky?

Objevilo se příliš mnoho znepokojujících věcí. Svíce v Pavilónu rudých lotosů hořely celé noci, vodní hodiny se kapku po kapce vyprazdňovaly a zase byly dolévány, podlaha byla zastlaná svitky popsanými starobylými znaky a nad hromadami papíru vyčníval jen Chu Wanningův unavený obličej.

„Yuhengu, uvědomte si, v jakém stavu je vaše rameno, a buďte na sebe trochu opatrnější.“ Xue Zhengyong seděl vedle něj, v ruce šálek čaje a úzkostlivě drmolil: „Starší Tanlang je velice zběhlý v léčitelství, udělejte si čas a navštivte ho.“

„To není nutné, už se to začalo hojit.“

Xue Zhengyong zamlaskal jazykem: „To rozhodně nestačí. Podívejte se na sebe, od doby, kdy jste se vrátili, vypadáte strašně. Devět z deseti lidí by řeklo, že jste na umření. Podle mě je na tom zranění něco podivného, může jít o nějaký jed. Dejte na sebe pozor.“

Chu Wanning k němu vzhlédnul: „Já vypadám na umření?“ Studeně se usmál: „A kdo to tvrdí?“

Podívejte se Yuhengu, nemůžete se pořád chovat tak, jako vy byste byl z oceli a všichni ostatní z papíru.“

„Znám své hranice,“ řekl Chu Wanning.

Xue Zhengyong něco nezřetelně zahuhlal a podle toho, jak se mu hýbaly rty to mohlo být něco jako: „ty znáš leda prd.“ Chu Wanning byl naštěstí plně zaujatý knihou, kterou si prohlížel.

Jejich hovor trval ještě nějakou chvíli, než Xue Zhengyong zjistil, že je už dost pozdě a rozhodl se vrátit dělat společnost své manželce. Ještě, než odešel, neodpustil si další radu: „A neponocujte. Meng Er by byl celý nešťastný, kdyby vás takhle viděl.“

Chu Wanning ho okázale ignoroval. Když viděl, že jeho slova nepadla na úrodnou půdu, Xue Zhengyong se rozpačitě podrbal na hlavě a odešel.

Chu Wanning vypil lék a vrátil se ke stolu, aby dál četl, ale zatočila se mu hlava. Podepřel si hlavu rukou a cítil, jak se mu zvedá žaludek. Nevlnost za chvíli přešla, připsal to únavě a dál tomu nevěnoval pozornost.

Noc ubíhala a když byl příliš malátný, než aby mohl pokračovat, konečně usnul se zamračenou tváří, hlavu položenou vedle navršených svazků si podložil svým širokým rukávem, nedočený svitek rozložený na kolenou.

Té noci měl sen.

Ten sen byl oproti jiným tak jasný, skoro živý.

Byl v Síni věrnosti na hoře Sisheng, ale Síň věrnosti vypadala nějak jinak, než si pamatoval, její zařízení se změnilo. Ale než si to tam mohl lépe prohlédnout, křídla brány se rozlétly a rudé závěsy se rozevlály.

Někdo vešel dovnitř.

„Mistře.“

Ten muž měl pohledný obličej s hlubokýma černýma očima, plnýma purpurových skvrnek. Byl to mladý muž, ale když se jeho rty vyklenuly v úsměvu, vypadal téměř jako dítě.

„Mo Rane?“

Chu Wanning vstal, ale když mu chtěl vyjít v ústrety, zjistil, že na svých zápěstích a kotnících má nasazené okovy s řetězy nabitými duchovní silou, které ho drží na místě a brání mu v jakémkoli pohybu. Šok přerostl v hněv. Chu Wanning si nevěřičně prohlížel řetězy, mračil se a nedokázal říct ani slovo. Potom zvedl hlavu a ostře vykřikl: „Mo Weiyu, co si myslíš, že děláš? Okamžitě mi sundej ty řetězy!“

Ale ten muž se choval, jako když jeho rozzlobený křik neslyší. Na tváři se mu z úsměvu udělaly dolíčky, přistoupil blíž a uchopil Chu Wanninga za bradu.

49. kapitola - Mistr Jeho Výsosti se pořád tolik zlobí

Chu Wanningovo překvapení se nedalo vyjádřit slovy. Široce otevřel oči a zíral na Mo Rana ve svém snu, jako by viděl ducha.

Dospělý Mo Weiyu byl velmi urostlý, se širokými rameny a s dlouhýma nohama, téměř o půl hlavy vyšší než on sám. Když na něj shlížel, v jeho očích se zablýskal výsměch.

„Dobrý mistr Naší Výsosti by se měl raději podívat do zrcadla.“

Jeho prsty sklouzly po Chu Wanningově bradě k jeho uchu, oči studené a nelaskavé. Chvilí mlčel, potom něco chladně zamručel, naklonil se a políbil Chu Wanninga svými rozpálenými rty.

Chu Wanning měl dojem, že jeho hlavu zaplavila hustá bílá mlha a že tak nějak... není při smyslech...

Mo Ran ho líbal, cítil jeho dech, vlhký, vzrušený, naplněný nečistou, hříšnou touhou...

Rty se otíraly o rty, zuby o zuby a v hrudi se mu zdvihaly divoké, bouřlivé vlny. Chu Wanning se téměř roztřásl, fénixí oči měl široce otevřené, byl nesmírně rozhněvaný a zároveň ochromený. Ve snu se zdálo, že přišel o svou duchovní sílu a neměl ani moc sil tělesných. Mo Ran si ho pevně přitiskl k hrudi a on se nemohl z jeho sevření osvobodit.

Mo Ran v jeho snu byl z nepochopitelných důvodů úplně jiný než ten, kterého znal. Všechnu tu vtíravou úslužnost nahradila nesmlouvavá krutá moc.

Cítil jeho rychlý horký dech, s každým jeho výdechem z něj vyvěral zvířecí chtíč jako tekutá láva, která spaluje maso i kosti.

Chu Wanning byl bledý vztekem, málem plival krev. Nikdy ho ani nenapadlo, že by mohl skončit v Mo Ranově objetí, a přitom neměl žádnou sílu mu vzdorovat, a co mu připadalo ještě horší, byl pocit horkosti v podbřišku a slabosti v prstech, které způsobil přívál hřejivých a vlhkých polibků. Chvěl se v jeho sevření, dotyk Mo Ranovy hrudi byl jako dotyk rozpáleného kovu, jeho teplo cítil i přes vrstvy látek. Chtěl se mu vytrhnout, ale nedokázal to.

Když se jejich rty oddělily, Chu Wanning sotva stál na nohou. Mo Ran ho stále objímal, otočil hlavou a přitiskl svou tvář na jeho ucho. Krk mu pohladil jeho vlahý dech. Potom Mo Ran řekl: „Nechtěl jste s Naší Výsostí vyjednávat o podmínkách?“

Hlas měl chraplavý, Chu Wanning ho skoro nepoznával.

Chu Wanning otevřel oči, ale uviděl jenom, jak se mu hýbe ohryzek, jak několikrát polknul, když se pokusil získat zpět své sebeovládání.

„Nemáte toho moc, co by mělo pro Naší Výsostí ještě nějakou cenu, takže budete muset nabídnout i tu poslední věc, která vám ještě zbyla.“

Chu Wanningův hlas zněl také chraplavě, nevěděl, jestli je to hněvem nebo touhou; tiše řekl: „Jakou věc...“

Mo Ran ho prudce přitlačil ke zdi, jednou rukou se opřel o stěnu a druhou ho pevně uchopil za zápěstí v železném okovu. Se zlovolnou záští, ale také s dychtivostí se k němu naklonil a sevřel jeho ušní lalůček svými rty. Chu Wanning se zachvěl; od kořene páteře až k temeni hlavy jím projel dosud nepoznaný, ochromující pocit.

Mo Ranův dech byl rychlý a přerývaný, jeho hlas zněl drsně: „Dovol mi ti to udělat a já splním tvoje požadavky.“

Chu Wanning rozevřel oči zvlhlé vzrušením, ale ještě víc úlekem.

Mo Ranova ruka mu sjela až k pasu, rty se dotkly jeho krku, něžný hlas vyslovil jedovatá slova: „Jenže Naše Výsostí si tohoto mistra velice oškiví, a bude dost těžké roznítit alespoň jiskru zájmu o jeho tělo. Budeš se muset hodně snažit, abys mě potěšil.“

Mo Ran se odmlčel, ale přitáhl ho ještě blíže k sobě a začal mu hladit bok.

„Takže si to dobře rozmysli a jestli jsi s tím srozuměný, napřed si klekneš a posloužíš mi svými ústy, pak si lehneš na postel a pěkně poprosíš, abych tě ošukal.“

Chu Wanning byl bezradný.

Ctnostný, cudný a upjatý starší Yuheng nevyhledával žádné styky s muži ani s ženami, nikdy si nedopřál pohled na erotickou malbu, nikdy neposlouchal milostné písně, zůstal neposkrvněný a chladný.

Jinými slovy nevěděl vůbec nic o věcech lásky a rozkoše.

A naneštěstí pro něj, přes všechny svůj hněv, se už nedokázal bránit tomu silnému, nezvyklému pocitu. Byl dočista poražený.

Mo Ran chvíli čekal, ale když se nedočkal žádné odpovědi, potichu zaklel a začal ho znovu líbat, neschopný držet se ještě zpátky. Když se jeho rtů už přesytil, jeho vlhký jazyk se vydal dolů, a zanechával za sebou průhlednou stopu slin. Pak ho nejemně kousnul do hrdla a líbal a olizoval jeho krk, rameno, ucho.

Chu Wanning byl jako omráčený, když mu Mo Ran začal svlékat a strhávat šaty z těla. „Proč si pořád musíš hrát na svatouška,“ vrčel. Když se mu zadíval do očí, jeho pohled byl plný žáru a posedlosti; oči mu hořely, jako by právě dával průchod dlouho potlačované nenávisti, ale také jako kdyby žhavá láva touhy konečně přetekla přes vrstvu studených balvanů zdrženlivosti.

Chu Wanninga ten dravý pohled spaloval, chtěl odvrátit zrak, ale Mo Ran uhodl jeho myšlenky a sevřel jeho hlavu.

„Dívej se na mně.“

Hlas měl drsný a vášnivý, přeskakoval mu ze vzrušení – nebo možná z něčeho jiného – byla v něm touha dravce vrhnout se na svou kořist.

„Řekl jsem, aby ses na mně díval!“

Chu Wanning rozechvěle zavřel oči.

Ten sen je opravdu hloupý...

„Mistře.“

Hlas u jeho ucha byl teď mírný a vřelý, ten tón mu byl známý.

„Mistře, vzbudte se.“

Chu Wanning nejasně zahlédl Mo Ranovu tvář sotva pár palců od své vlastní, a okamžitě jí svou dlaní ušetřil prudký a dobře mířený políček.

Mo Ran nic takového nečekal a dlaň zasáhla jeho tvář plnou silou. Vydechl: „Au,“ a vyvalil oči. „Mistře, proč?“

Chu Wanning se posadil, fénixí oči planuly hněvem a strachem. Tělo se mu slabě chvělo, sen a skutečnost mu splývaly a dováděly ho téměř k šílenství.

„Mistře...“

„Nepřibližuj se ke mně!“ Chu Wanning ostře vykřikl a zároveň se výhružně zamračil.

Mo Rana jeho chování vyplašilo. Trvalo mu, než se odvážil opatrně zeptat: „Zdalo se vám něco ošklivého?“

Zdalo...

Ano, byl to sen... ..byl to jenom sen.

Chu Wanning bez mrknutí zíral na mladíka před sebou, než se konečně pomalu vzpamatoval.

Ležel v knihovně v Pavilónu rudých lotosů. Síň věrnosti ani dospělý Mo Ran nebyly nikde v dohledu. Tvář před ním byla mladá, a ještě trochu dětská.

Byl už úplně vzhůru. S největším úsilím nasadil přijatelný výraz a rozechvělýma rukama si upravil šaty, pokusil se ukrýt svůj zmatek a rozrušení a řekl: „Ehm, měl jsem sen a... zdalo se mi, že jsem někoho uhodil.“

Mo Ran třel červenou skvrnu na svém obličejí a zakňoural: „O čem se mistrovi zdálo? Ta rána byla tak silná...“

Chu Wanning byl celý rozpačitý. Pevně stiskl rty, otočil se a obrnil povýšeným mlčením.

Jeho tvář byla nepohnutá jako klidná hladina, ale v jeho hrudi se zdvihaly a lámaly rozbouřené vlny. Zachovával si svou hrdost i ve chvíli, kdy měl pocit, že se asi propadne studem; taková neuvěřitelně hrubá slova, všechno to bylo tak strašlivě ostudné, sotva si po tom všem ještě může říkat učitel.

A z čeho mu bylo na omdlení: jeho slabé tělo tomu ponižujícímu snu podlehl...

Naštěstí jsou jeho šaty dost široké a volné, takže jeho hanba zůstane ukrytá před cizíma očima. Chu Wanning se zamračil a položil si ruku na čelo.

Nebyl tu ten Mo Ran ze snu, aby si na něm mohl vylít svůj hněv, ale po ruce byl ten, který sem vešel dveřmi. Nasupil se ještě víc a podrážděně vyprskl: „Jak sis mohl dovolit vrazit do mých soukromých pokojů, jako by ti Pavilón rudých lotosů patřil? Odkdy jsi starší Yuheng?“

Napřed facka pro nic za nic a teď ještě dostane vynadáno; Mo Ran se začal cítit ukřivděně. „Proč se zase tolik zlobíte...“, špitl tenkým hláskem.

„Já se nezlobím, já jdu spát, a ty zmiz,“ vrčel Chu Wanning.

„Ale mistře, už je ráno,“ řekl Mo Ran. „Odvážil jsem se jít do Pavilónu rudých lotosů bez dovolení jen proto, že jsme všichni čekali na Jevišti neřestí a ctností, ale mistr pořád nepřicházel.“

Okno knihovny bylo zakryté. Rozrazil je a opravdu, slunce už stálo vysoko na nebi, ptáci štěbetali a vzduch byl plný bzukotu hmyzu. Chu Wanning se zamračil ještě víc. Zdálo se, že každou chvíli přivolá Tianwen a zmrská každého, kdo mu přijde do cesty.

Byl tak zabraný do toho jarního snu, že kdyby ho Mo Ran nepřišel hledat, sen by pravděpodobně pokračoval. Z toho pomyšlení na Chu Wanningově spánku začala tepat žilka a klouby na jeho rukách zbělely z toho, jak křečovitě sevřel okenní rám.

Chu Wanning cvičil kultivaci mysli, cvičil se v ukázkování a ovládání myšlenek a byl velice dovedný v záležitostech potlačování různých druhů touhy, nikdy neměl ani jedinou neslušnou myšlenku, natož jarní sen.

Jeho žáci byli jací byli, Chu Wanning sám byl jako vyřezaný ze dřeva, strnulý, neobratný a upjatý. Jeho kultivace mysli dosáhla takové úrovně, že se stál nad všemi touhami a často opovržlivě shlížel na páry milenců a kultivační partnery a cítil uspokojení z vlastní neposkvrnitelné počestnosti.

Kdo by čekal, že nakonec dopadne takto...

A to kvůli vlastnímu žáku.

Moudrý, silný, vznešený a odměřený učený mistr Chu se bál na Mo Rana jen podívat, a tak rozhněvaně vykřikl: „No tak sebou hni, ať už jsme na Jevišti neřestí a ctností na ranním cvičení.“ Mávl rukávy, otočil se a šel.

Xue Meng a Shi Mei už nějakou chvíli čekali, a když Chu Wanning přišel, seděli pod stromem a povídali si.

Shi Mei byl celý ustaraný: „Mistr nikdy nechodí pozdě, určitě se něco stalo. Taková doba a on nikde.“

Xue Meng byl ještě znepokojenější: „Nešel se Mo Ran po mistrovi podívat? Už je to docela dlouho, a ještě se nevrátil, kdybych věděl, že se tohle stane, šel bych s ním. Snad není mistr nemocný?“

Shi Mei řekl: „Jeho zranění byla poměrně vážná, i s dostatečnou péčí je jeho tělo trochu slabé, takže to není nepravděpodobné.“

Když to Xue Meng slyšel, byl ještě neklidnější a prudce vstal: „Už nemůžu čekat, na toho moulu Mo Rana se nedá spoléhat, podívám se za mistrem sám.“

Ale když se otočil, byl tam Chu Wanning; jak rychle kráčel, jeho šaty se vzdouvaly.

Páreček pod stromem naráz vykřikl: „Mistře!“

„Něco mě zdrželo, dnes budeme cvičit bojová umění, pojďme,“ řekl Chu Wanning.

Když Chu Wanning nedával pozor, Shi Mei se obrátil k Mo Ranovi, který šel za nimi a zašeptal: „Je mistr v pořádku? Co ho zdrželo?“

Mo Ran zakroutil očima: „Prostě zaspal.“

„Co?“

„Pst, dělej, že nic nevíš.“

Mo Ran si pohladil tvář, která ho pořád bolela od té rány prve; rozhodně nestál o přídavek.

Shi Mei zamrkal: „Proč máš levou tvář tak červenou?“

„Jestli se nepřestaneš vyptávat, zčervená mi i ta pravá,“ řekl Mo Ran tiše. „Nech už toho, musíme jít.“

Když dorazili na cvičiště, Chu Wanning přikázal Mo Ranovi a Shi Meiovi, aby se utkali spolu a Xue Menga držel stranou.

Chu Wanning mu řekl: „Posaď se.“

I když Xue Meng neznal důvod, mistrovo slovo pro něj bylo jako zákon, poslechl a na místě se posadil.

Chu Wanning se sedl proti němu a řekl: „Za tři roky se uskuteční soutěž sekt, co máš v plánu?“

Xue Meng sklopil oči, a po dlouhé odmlce ucedil přes zatnuté zuby: „Vyhrát.“

Kdyby se ho Chu Wanning zeptal před jejich cestou k jezeru Jincheng, Xue Meng by mu odpověděl s hrdostí a jistotou. Teď to řekl jen proto, že byl příliš tvrdohlavý, aby jen tak zahodil poslední zbytky své pýchy.

Nebylo to proto, že by nebyl dost sebekritický, ale proto, že nechtěl jednoduše ustoupit a přenechat titul „miláček nebes“ někomu jinému jen tak.

Když vypustil slovo „vyhrát“, Xue Meng se zadíval na Chu Wanninga a srdce se mu sevřelo úzkostí.

Chu Wanning se na něj díval bez jakékoli známky posměchu. Řekl jenom: „Dobře.“

Xue Mengovi se hned rozzářily oči: „Mistře, myslíte... myslíte si, že bych i tak mohl... já...“

Slova se mu z rozrušení zadržávala v hrdle.

„Mí žáci se nevzdají bez boje,“ řekl Chu Wanning.

„Mistře...“

„Nejlepší dorost ze všech sekt se zúčastní Klání na Duchovní hoře (lingshan). Ti, kteří nemají žádné magické zbraně se ti přirozeně nemohou rovnat, ale i když tvůj protivník bude mít kouzelnou zbraň, není třeba se bát,“ řekl Chu Wanning.

„Magická zbraň není něco, co se dá ovládnout za krátkou dobu. I když čepel Longcheng není tak mocná, je přesto stále vynikající, je to výtečná zbraň vytvořená umem smrtelníků. Pokud budeš v následujících třech letech pilně cvičit, vítězství jistě není nemožné.“

Bylo obecně známo, že učený mistr Chu má ve věcech bojových umění bystré oko a spolehlivý úsudek. Navíc nebyl člověkem, který lže ze soucitu, proto se Xue Mengovi zvedla nálada.

„Mistře, myslíte to vážně?“

Chu Wanning přivřel oči a řekl tiše: „Xue Mengu, jak jsi starý? Já nerozmazluji nikoho od pěti let nahoru.“

Xue Meng z toho byl v rozpacích, škrábal se na nose a usmíval se.

Chu Wanning pokračoval: „Vítězství nebo porážka se nedají předpovědět a jen s pýchou je třeba si dělat starosti, snaž se, jak jen můžeš, a netrap se tím, jaký bude výsledek.“

„Rozumím!“ odpověděl Xue Meng.

Když ulevil Xue Mengovým obavám, vydal se Chu Wanning na cvičiště, kde byly tréninkové figuríny. Aby se zamezilo tomu, aby žáci zranili během cvičení s figurínami náhodné kolemjdoucí, bylo to tu trochu zastrčené, dostat se sem znamenalo projít dlouhou chodbou a pak zahrnout za roh.

Shi Mei a Mo Ran stáli zády k němu, zabraní do hovoru, ne příliš daleko ani příliš blízko, právě tak na doslech.

„Vy dva...“, Chu Wanning na ně chtěl zavolat, ale když je viděl, ztichl.

50. kapitola - Jeho Výsost tě má ráda

Výjev, který Chu Wanning jako milovník zbraní viděl, ho dočista připravil o řeč. Viděl pitomce.

Pod nedalekým rozkvetlým stromem Mo Ran přivolal Jiangui. Velikost zbraně bylo možné měnit podle vůle; většina lidí dávala přednost tomu, aby jejich zbraň byla velká a vypadala působivě, nebo aby měla běžnou velikost, jako to dělal Chu Wanning. Mo Ran však Jiangui zmenšil zhruba na délku stuhy do vlasů, pokrývaly ji miniaturní lístečky; úžasná magická zbraň teď vypadala zoufale uboze.

Každý člověk má jinou duchovní energii; Tianwen zářil zlatě, když jej Chu Wanning napájel svou duchovní silou, avšak Jiangui šarlatově žhnul.

Takže, až na ty lístky, Jiangui vypadal jako červená nit osudu...

„Shi Meii, dej si to na ruku, chci zjistit, jestli má Jiangui stejnou moc jako Tianwen a dokáže donutit lidi říkat pravdu.“

„Um... ty to chceš zkusit na mně?“

Mo Ran se usmál: „Jo, k tobě mám přece nejbliž a vím, že ty bys mi nikdy nelhal.“

Shi Mei váhal: „To je pravda, ale...“

„Hej, já se nebudu ptát na nic složitýho. Když mi nevěříš, tak ti to odpřísáhnu, mám ti to slíbit na svůj malíček?“ Řekl a zvedl malíček.

Shi Mei nevěděl, jestli se má smát nebo plakat: „Víš kolik ti je, není tohle spíš pro děti?“

„No tak, složíme malíčkový slib, je to stejně dobré v osmi jako v osmnácti nebo v osmaosmdesáti, není to jenom pro děti.“

Mo Ran vzal Shi Meie za pravou ruku a s drzým úsměvem ho chytil za malíček. Shi Meie jeho šaškování zlobilo a rozesmálo zároveň, a nakonec mu nezbylo než udělat, co se po něm žádalo.

Jenže nečekaně, místo aby se navzájem chytili malíčkem za malíček, se Mo Ran jen ušklíbl a přimhouřil oči do malých štěrbin: „Jianguii, do práce.“

Jinagui vyletěl rychleji než blesk, a zazářil, jak se omotal jedním koncem Shi Meiovi kolem malíčku a druhým koncem kolem Mo Ranova prstu.

Pohledný mladík se smál jako prohnaná liška, která právě vymyslela, jak se vetřít mezi nesmrtelné nebešťany.

„Gratuluju, skočil jsi mi na to,“ usmíval se radostně, ve tvářích dolíčky.

Shi Mei opravdu nevěděl, jestli se má smát anebo plakat: „Ty... Okamžitě mě pusť!“

„Potom, potom,“ zubil se Mo Ran. „Napřed se tě zeptám na pár věcí.“ Popravdě, cítil se celý nesvůj od té příhody v jezeře Jincheng, kdy přinesl Věčně toužící a Shi Mei skříňku nedokázal otevřít. I když měl Shi Mei navlečené rukavice a skříňky se přímo nedotkl, Mo Ran se nedokázal zbavit pochybností. A navíc, byl to Chu Wanning, kdo skříňku nakonec otevřel.

Chu Wanning... jak je to jen možné...

Mo Ran se proto rozhodl, že skříňka musela být rozbitá. Ale chtěl Jiangui použít, aby to si to potvrdil, aby se ujistil.

Byl si ohledně svých citů k Shi Meiovi naprosto jistý, ale měl strach, že sám Shi Meiově srdci nevládne. A nevěděl ani, jestli se mu o tom vyznání v jezeře Jincheng jenom nezdálo.

Shi Mei měl mírnou povahu a byl vlídný na každého. Vůbec nebyl jako Chu Wanning, který se celé dny tvářil mrzutě, jako by mu všichni dlužili, nepříjemný a nemilý.

Taxian Jun byl snad přízemní, ale když šlo o tužby jeho srdce, přemýšlel o nich tak usilovně, až se zamotal do vlastních myšlenek.

„První.“

Mo Ranovi se srdce sevřelo úzkostí, ale stále se vesele usmíval a předstíral bezstarostnost. Rozhodl se na začátek nadhodit pár snadných, nedůležitých otázek jako vycpávku.

„Co si myslíš o Xue Mengovi?“

Šňůrka se mu zaryla do prstu a Shi Mei vyhrknul: „Mladý pán je dobrý člověk, ale občas je moc přímočarý, a občas je nesnesitelně bezohledný.“

Mo Ran vyprskl smíchem a vesele zatleskal rukama: „Hm? I ty ho máš plné zuby? Hahaha, chápu, je přílišně otravný.“

Shi Mei se začal červenat: „... Ne tak nahlas, nebo to mladý pán uslyší.“

„Dobře, dobře, dobře,“ zubil se Mo Ran. „Mám takovou radost, když ho pomlouváš.“

Mo Ran pokračoval: „A co si myslíš o mistrovi?“

„Mistr je také dobrý, jen jeho povaha je trochu...“ Zdálo se, že Shi Mei opravdu nechce říci o Chu Wanningovi říci nic špatného, ale držel ho Jiangui, chvíli se hryzal do rtu, než nakonec musel prohlásit: „Jeho povaha je trochu vznětlivá.“

„Hahaha, trochu vznětlivá? Je přílišně vznětlivá. Každý druhý den se rozzuří k nepříčetnosti a ani nedokáže přiznat, že se zlobí, je náladovější než samotná císařovna.“

Chu Wanning stál opodál.

Mo Ran byl zvědavý: „Když jsi věděl, jakou má mistr špatnou povahu, proč sis přesto vybral jako učitele?“

Shi Mei řekl: „Mistr je navenek studený, ale uvnitř je moc laskavý. Nejsem tak nadaný jako ostatní, ale nikdy mi nevyčítá, že nejsem dost bystrý. Říká, že každý má právo se učit, a protože nejsem zdatný v bojových uměních, učil mě místo toho léčitelství. On... on je na mě opravdu moc hodný.“

Mo Ran, který měl původně škodolibou radost, teď ztichl a z tváře mu zmizel úsměv.

Teprve po chvíli řekl: „Kdy na tebe byl hodný? Všechno, co udělal, bylo, že tě naučil pár technik, možná se o tebe někdy staral. To přece dělá každý mistr.“

„Tohle je jiné.“

Mo Ran začal být podrážděný a vydechl: „On pro tebe není dost dobrý! To, co dělá, můžu pro tebe dělat taky!“

Shi Mei zmlkl.

V tíživém tichu, které se rozhostilo, Mo Ran pomalu uklidnil palčivé plameny ve své hrudi. Když viděl, jak tam Shi Mei tiše stojí se sklopenýma očima, ucítil bodnutí lítosti a zašeptal:

„Promiň.“

„To nic.“

Ale vzápětí Shi Mei řekl: „Kdysi, před několika lety, než jsi se dostal na horu Sisheng, se stalo, že jsem šel po cestě a najednou se spustil silný déšť. Neměl jsem tehdy žádného učitele. Vrazil jsem do něj, když jsem utíkal před deštěm. Nesl červený deštník z naolejovaného papíru a když viděl, jak vypadám, nabídl mi, že půjdeme pod deštníkem spolu. Věděl jsem jakou má pověst, a bál jsem se jít s ním.“

„A pak?“

Shi Meiova tvář změkla: „Pak? Celou cestu jsme nepromluvili ani slovo.“

Mo Ran přikývl: „Je to takový nudný člověk. O čem se s ním bavit.“

„Ano,“ pousmál se Shi Mei. „Mistr toho moc nenapovídá. Ale když mě doprovodil až ke dveřím, a já jsem se otočil, abych mu poděkoval, viděl jsem, že má pravé rameno úplně mokré. Šel jsem po jeho levici a nespada na mě ani kapka. Byl to malý deštník, který stačil tak pro jednoho a on mě pod něj celého schoval. Díval jsem se, jak odchází pryč v dešti a jakmile jsem přišel do svého pokoje, napsal jsem mu dopis, aby mne přijal za svého žáka.“

„To stačí,“ přerušil ho Mo Ran. „Máš moc měkké srdce. Jestli budeš pokračovat, začne mi tě být líto.“

Shi Mei tiše řekl: „A Rane, není ti líto mistra? Nosí ten malý deštník, protože je pořád sám a nikdo se s ním nechce procházet. Proto, i když je na mně mistr občas moc přísný a hubuje mě, nevdám ti to. Protože si vždycky vzpomenu na jeho mokré rameno.“

Mo Ran nic neřekl, jen špička nosu mu zčervenala a srdce mu pokleslo. Cítil takový neurčitý smutek, ani nevěděl kvůli komu.

„A Rane, můžu se tě na něco zeptat?“

„Hm, jasně.“

„Ty mistra nenávidíš?“

Mo Ran zaváhal: „Já...“

„Nebo jinak, ty ho nemáš rád, vid’?“

Shi Meiva obvykle laskavá a mírná tvář se teď při těch otázkách zamračila. Mo Ran, který nic takového nečekal, ze sebe nedokázal vypravit ani slovo.

Celý omráčený nepřikývl, ani nezavrtěl hlavou. Po chvíli se usmál: „No tak, neměl jsem se ptát já? Nemůžeš to takhle otočit!“

Shi Meiovi neuniklo, že se Mo Ran vyhýbá odpovědi, ale nenutil ho k ní. Je se usmál: „Jsem jen moc zvědavý, neber si to tak.“

„Hm,“ Mo Ran se uklidnil a zadíval se na Shi Meiovu tvář, krásnou jako měsíc v úplňku. Třetí otázka, kterou mu chtěl položit byla, jestli má rád jeho, ale jejich rozhovor ho naplnil smutkem. Mo Ran mlčel, rty pevně stisknuté a pak vyhrknul: „Je to můj mistr, nic jiného. Nezáleží na tom, jestli ho mám rád, nebo ne.“

Když Chu Wanning zaslechl ta slova, jeho řasy se zatřepetaly, jako křídla poraněného motýla.

I když hluboko v srdci to už věděl, teď když to slyšel, měl pocit, že jeho tělo je tak lehké, že ho může odfouknout vítr a srdce má tak těžké, že se potopí až na dno moře. Chu Wanningovi začala být zima; zdá se, že letos přišel podzim brzy.

Mo Ran a Shi Mei spolu opodál pořád mluvili. Zavřel oči, znovu se mu udělalo trochu nevolno. Cítil se unavený. Obrátil se k odchodu.

Udělal sotva několik kroků, když k němu podzimní vítr donesl slabý zvuk Mo Ranova hlasu. Proti své vůli se zastavil.

Mo Ran položil Shi Meiovi třetí otázku: „Tak jo. Když jsi už řekl, co si myslíš o Xue Mengovi a mistrovi, teď jsem na řadě já.“ Snažil se, aby to znělo nenuceně, ale ptal se opatrně, téměř prosebně: „Shi Meii, co si o mně myslíš?“

Shi Mei mlčel.

Ale zdálo se ze Jiangui má stejnou moc donucovat k odpovědi jako Tianwen. Shi Mei odmítal mluvit. Jiangui se na místě, kde byl omotaný kolem jeho prstu rudě rozzářil. Shi Mei se zamračil: „Au...“

„Prostě něco řekni.“

Shi Mei zavrtěl hlavou a zavřel oči, jako by cítil velkou bolest, dlouhé řasy se chvěly, na čele mu vyrážel pot.

Mo Ran vzdychl. Nedokázal mu tolik ubližovat.

„Zapomeň na to...“

Chtěl právě stáhnout Jiangui, ale Shi Mei už nedokázal vydržet víc a s bledou tváří zachraptěl: „Myslím, že jsi... úžasný.“

Mo Ranovy oči se rozšířily.

Shi Meiova tvář rychle přešla z bílé barvy do rudé, jako by se rozzlobil. Sklopil oči, dlouhé řasy se sklonily, neodvažoval se na Mo Rana dívat.

Jiangui se proměnil v mihotavé skvrnky červeného světla, připomínající okvětní lístky otrhané z květiny a rozplynul se v Mo Ranově dlani. Mo Ran sklonil hlavu; musel si odkašlat. Když se znovu zadíval na Shi Meie, jeho tvář byla veselá jako první jarní květ.

V jeho hlasu zněl lehký smích, ale oči měl zvlhlé, když řekl: „Díky. Já si myslím, že jsi taky úžasný. Řekl jsem ti to už u jezera Jincheng, ale protože si nic z toho nepamatuješ, chtěl jsem ti to povědět ještě jednou. Ty jsi pro mě tak... tak milý.“

Neřekl, čím je mu tak milý, ale Shi Mei byl celý červený a nedokázal ze sebe vypravit už ani slovo.

Mo Ran na něj hleděl hlubokýma černýma očima, ve kterých zářilo jasné světlo, jako by se hvězdy ponořily do hlubin moře, a hladinu by čechraly jemné vlny.“

„Chci se o tebe starat, chci abys byl šťastný.“

Shi Mei nebyl nechápavý a co tím Mo Ran myslí, měl napsané přímo ve tváři.

Mo Ranovo srdce se zachvělo a natáhl ruku, aby pohladil Shi Meie po vlasech. Ale než se k němu mohl přiblížit, ostře se zablesklo zlaté světlo a švihnutí větévky s hlasitým zapraskáním zasáhlo Mo Ranovu tvář.

„Au!“ Mo Ran ucítil štípanou bolest a vyděšeně se otočil. Před bílou zídou se zelenou římsou stál Chu Wanning, v šatech bělejších než sníh, s jednou rukou za zády a upíral na ně mrazivý pohled. Tianwen se svíjel na zemi jako syčící had, vrbové lístky šelestily, čas od času jím probleskla jiskra zlatého světla.

Shi Mei byl vylekaný: „Mistře...“

„Mistře,“ řekl Mo Ran a držel si tvář.

Co na tom, že ho nenávidí, co na tom, že ho nemá rád? Někdo jiný by se snad rozplakal, ale Chu Wanning... plakat? Směšné. Místo toho někoho spráská.

Chu Wanningova tvář byla jako z ledu. Pomalu k nim došel a studeně pronesl: „Zanedbáváte cvičení a místo toho se tu spolu vybavujete? Mo Weiyu, myslíš si, že jsi výjimečný, protože máš poslední magickou zbraň? Myslíš si, že jsi teď všemocný a neporazitelný? Nebo jsi jenom líný a nedbalý?“

„Mistře, já právě...“

Chu Wanning se na něj ostře zadíval a Mo Ran zavřel ústa.

„Shi Mingjingu, budeš bojovat se mnou. Mo Weiyu.“ Zarazil se a poté rozzlobeně vyhrkl:
„Jdi cvičit. Pokud později nedokážeš odrazit alespoň deset mých úderů, vrátíš se a opíšeš
pojednání o meditačních technikách za trest třistakrát. A teď zmiz.“

Deset úderů? To se může rovnou jít opisovat.

